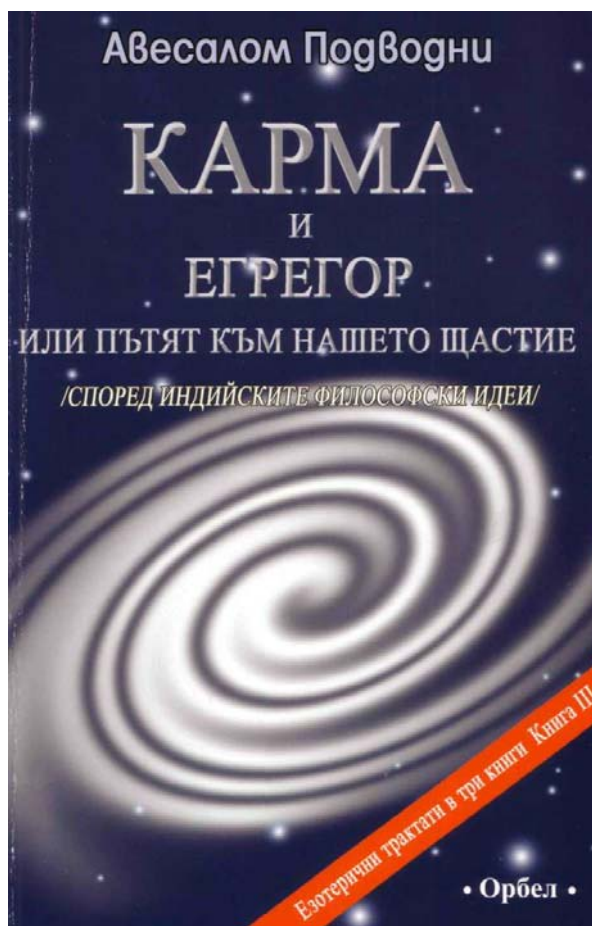

Тази книга ни запознава със странни неща. Езотериката не е наука - но въпреки това може да се преподава.

Всеки родител иска да възпита добре деца си. Но защо понякога децата се отчуждават от своите родители и дори стават жестоки и безсърдечни към тях? Искаме да проумеем защо страдаме от лошотията на своите деца. В тази книга се намират отговорите на тези болезнени въпроси.

Всеки от нас се е сблъсквал с държавни институции и от този сблъсък са оставали дълбоки незаздравяващи рани. И се е питал: Защо държавата е толкова жестока към мен? И защо управниците изобщо не се интересуват от живота на своя народ? Защо егрегорът на държавата така безцеремонно дърпа конците? И още много "защо"... Отговорите на тези въпроси се съдържат в тази трета книга на "Езотеричните трактати".

Животът има своята тайнствена логика, която се крие под повърхността на събитията. Ако искаме очите ни да я видят, нека прочетем тази книга.

Авесалом ПОДВОДНИ е роден през 1953 г. в Москва. Майка му е филоложка, а баща му - математик. Подводни завършва физико-математически техникум и университета "Ломоносов". Работи като програмист и приложен математик.

През 80-те години се увлича по езотериката и индуистката философия, астрономията и нумерологията. От 1988 г. разработва собствена оздравителна концепция, съчетаваща енергийни и физически методи, уникална програма за гимнастика и масажии.

Автор е на десет книги. Живее в Москва, колекционира минерали, които използва за лечебната си практика. Води курсове по оздравителна гимнастика, астрология и психология.

© Авесалом Подводни

© Издателство „ОРБЕЛ“, 2005

© Николай Павлов, превод, 2005

ISBN 954-496-079-1

Авесалом Подводни

КАРМА и ЕГРЕГОР

ИЛИ ПЪТЯТ КЪМ НАШЕТО ЩАСТИЕ

/СПОРЕД ИНДИЙСКИТЕ ФИЛОСОФСКИ ИДЕИ/

Езотерични трактати в три книги

Книга III

Издателска къща

• ОРБЕЛ •

София

ВЪВЕДЕНИЕ

Свободата е на първо място знание. Самоограничението и отговорността по своята същност са преки последствия от знанието. Що се отнася до полемиката за това трябва ли да се повиват в пелени новородените, то отговорът е безусловно: да. Те трябва да разберат още от първия миг къде са попаднали.

Този трактат е посветен на проблема: **какво извън мен е мое?** Някои философи отговарят: нищо. На пръв поглед все пак има нещо, което е мое - някои мисли, убеждения, постъпки. Принципът на свободната воля, признаван от всички религии, предполага съществуването на някакво "аз", което проявява тази свободна воля. И сега авторът ще се опита да изясни в каква степен свободата е илюзия и какво знание трябва да притежаваме, за да я реализираме.

Този трактат е написан въз основа на индийски философски концепции. Схващането за духовната еволюция на Вселената, Абсолюта и кармата е известно на читателите. От окултните термини тук често се използват следните: тънки светове, психическа енергия и егрегори¹.

Егрегорът е основна структурна единица на тънките светове. На всяка човешка организация на Земята съответствува област в тънките светове, наречена егрегор; най-известни егрегори са онези, съответстващи на религиите: християнски, мюсюлмански, будистки и прочие. Организациите от друг тип - държави, предприятия, семейство, нации, клубове, - също притежават свои егрегори. Основният признак, по който се разпознават хората, принадлежащи на даден егрегор, е мистичното усещане, описвано с понятието "свой".

"Никога не разговаряйте с материалисти" - съвременен учебник по раджа-йога

Сетивният свят представлява отражение на тънките светове. Егрегорите са много повече от различните човешки организации. В окултизма се говори за егрегор на "Невидимата школа", обединяващ хора, които провеждат еволюцията на Земята. Повечето от тях не се познават и дори не подозират за съществуването на този егрегор. На Земята липсват съответни организации, но това не влияе на техните действия.

Егрегорът винаги възниква преди съответната човешка организация. Той създава необходимите условия на Земята, изпраща избрани от него хора, съответстващи на енергийните потоци, и колективът възниква сякаш от нищото. Много поучително е възникването на нов етнос, добре описан от Лев Гумилев в "Етногенезис и биосфера на Земята".

В един чудесен момент на определено място се появява неголяма група хора. Лев Гумилев ги нарича ""пасионарии /"страстни"/. Те притежават необичайна психическа енергия и са обзети от идеи. Покрай пасионариите бързо се събират последователи, "заразени" с тяхната енергия. Младият етнос се отличава с голям процент пасионарии и това му помага да се сплоти и бързо да завоюва свое място под слънцето.

Чрез пасионариите става материализация на определени идеи на егрегора - в дадения случай създаването на нов етнос. Егрегорът снабдява слугите си с енергия и идеи, но

¹ Егрегор - Енергийна конструкция, обединяваща човешки общности /семейни, училищни, служебни, партийни, държавни, етнически и пр./ и образуващи се в етерния слой на земята. Според езотерика Елифас Леви, егрегорите са ръководители на душите, духове на енергията и на действието.

изисква да му се заплаща със саможертва. Проблем за доброволното служене на пасионария не съществува-той, както се казва, е на къс повод, върши само онова, което му нарежда егрегорът. А заплащането, по правило, става с живота, който обикновено е ярък и интересен. Пасионарият, разбира се, може да си мисли, че сам си подрежда живота, но всъщност неговата главна страст, идея и желание са твърдо програмирани от егрегора. Заедно с това той му дава власт над света под формата на обилна психическа енергия. Тя протича през мощен канал за връзка с резервите на егрегора. Но това е така, докато пасионарият е необходим на егрегора. Ако по една или друга причина служенето се прекрати, егрегорът затваря канала за връзка.

Когато при жената настъпи климаксът, каналът за връзка с дадения егрегор отслабва. Неговият символ е "ин" - световното женско начало. Жената в голяма степен загубва своята специфична женска привлекателност, тоест - магическата психична власт над мъжете.

Егрегор не се избира. Егрегорът избира.

Окултна поговорка.

Всеки човек е свързан с няколко егрегора: на семейството, на училището, на своята нация и държава, и много други, за чието съществуване дори не подозира. Освен това у всеки съществува личен егоичен егрегор, който персонално следи как протича животът му. Човек, който служи предимно на своя егоичен егрегор, естествено, се нарича егоист.

Когато служим на даден егрегор, ние не усещаме това като насилие. На нас ни се струва, че просто така сме устроени, че онова, което вършим, ни е интересно и точно това ни се иска да правим. Ако имаме добър канал за връзка с егрегора на семейството, тогава интересите на семейство ще се възприемат като собствени интереси. Всеки егрегор излъчва енергийни и информационни потоци на определени честоти, свойствени само за него. Поради това те се възприемат само от онези, които са настроени на тези честоти. Смисълът на възпитанието и обучението се състои в настройката на ученика на вълните на даден егрегор. Когато човекът е обучен, той е настроен на вълните на определен егрегор и мисли, чувства и действа под негово ръководство. Окултистът би казал, че при този човек **се е открил канал към егрегора**. Така хората започват да пишат стихове, да рисуват или да се занимават с наука.

Човек притежава определена свобода в избора на егрегор: той може да изучава математика, физика, биология, да следва философия или филология. Но бързо открива, че не всички егрегори са еднакво достъпни за него. За едни занимания притежава способности, включването към тях е лесно, а към други няма влечение, техните егрегори са трудно достъпни. И това не е случайно. В действителност всеки човек се появява на света с напълно определен набор от кармически задачи и списък на егрегори, на които е длъжен да служи. Съответните канали у него са открити още от раждането му. Онзи, който намери своя предопределен от кармата егрегор, е щастлив и колкото и трудности да среща, винаги се чувства на мястото си в живота, тоест - в еволюционния поток. В психологията това се нарича самоактуализация, усещане за собствена реализация.

Ако човек не е в състояние да открие своя егрегор, опитва се да намери заместител и тогава служи на чужди егрегори. Човек може да излъже околните и себе си, но не може да измами съдбата.

Ние служим на даден егрегор по два начина: или като му работим ангария, или като му плащаме данък. В първия случай свободна воля практически липсва, макар у нас да съществува илюзия, че не е така. Станали сме чист проводник на волята на егрегора. Във втория случай егрегорът дава обща програма на действие, предоставяйки ни възможност за самоинициатива в определени рамки. Реализирайки тази свобода, ние създаваме изменения в егрегора, които са твърде съществени, но остават незабележими от

човешка гледна точка.

Егрегорът ни програмира двояко: чрез вътрешни и външни начини. Отвън това става посредством житейски обстоятелства и събития, отвътре - чрез създаване на определени мисли, емоции и желания. Равнището на свобода у човека зависи от степента на свързаност с егрегора, от еволюционното му равнище и от еволюционното ниво на самия егрегор. Колкото по-ниско е нивото на егрегора и е по-близо до егоичния егрегор, толкова по-малко свобода ни се оставя.

- - -

Мислите и чувствата не се създават, те само се регистрират от съзнанието. Вниманието, направлявано от подсъзнанието към определени места в тънките светове, регистрира намиращите се там ментални и астрални същности. Субективно това се преживява като хрумнала ни мисъл или обзело ни чувство. Човешката индивидуалност проговаря в два момента. Първо, от нея зависи направлението на подсъзнателното внимание, и второ - оформянето на мислите в думи, на чувствата в действия. Но индивидуалната свобода се проявява и в още нещо. Ако каналът за връзка на човека с тънките светове е достатъчно широк, тоест - може да пропуска значително количество енергия, получаваме възможност да променяме структурата на егрегора и да влияем на световната карма. Такава способност в окултизма се нарича **реализационна власт**. По принцип реализационната власт нараства с еволюционното развитие на човека и не трябва да се бърка с властта в обичайния смисъл на думата.

Като правило светските владетели са добри проводници на волята на съответния егрегор. Но техните възможности за въздействие обикновено са малки. Затова са безволеви марионетки на егрегора.

Реализационната власт всъщност е власт над егрегора. Човек, който притежава голяма реализационна власт притежава и власт над външния свят. Но тази власт е невидима. Неговата воля реално се възплъщава чрез действията на егрегора, което се възприема като "случайно" стечение на обстоятелства. Впечатлението е, че на даден човек много му върви.

В съответствие със степента на реализационна власт можем условно да определим три равнища на човешка свобода.

На първото равнище управлението на подсъзнателното внимание напълно се поема от егрегора. В този случай за дадения човек казват, че мисли и чувства с шампи, макар на самия човек да му се струва, че неговите мисли и чувства са уникални.

На второ ниво човек в някаква степен сам направлява своето подсъзнателно внимание върху тази или онази част на егрегора. Тогава на него му хрумват неочаквани мисли и оригинални емоции. Поведението му е трудно предсказуемо. Такъв човек бива възприеман от околните като интересна творческа личност. Той е способен на творческа дейност. Но и на това равнище човек все пак се явява като добър редактор на информацията, идваща в егрегора.

На трето равнище човек получава възможност сам да променя характера и структурата на астрасомите и мислеформите на егрегора. Но за да се случи това, човек трябва да има широк канал за връзка с дадения егрегор и добра лична енергетика. Егрегорът дава такъв канал само на онзи, който предварително е доказал вяроност на първо и второ равнище, и е получил добра представа за егрегора като цяло. Именно на трето равнище човек получава реална свобода и възможност да участва в процеса на еволюцията.

И макар за служенето да не се заплаща, все пак егрегорът притежава начин да поощрява своите верни слуги. И да наказва враговете и предателите. Но трябва да помним, че у егрегора няма лични чувства и мотиви, тъй като става дума за безличния кармичен закон.

Кармичните задачи на групата обикновено се различават от външните цели,

провъзгласявани официално. По принцип житейският път на човек представлява последователно освобождаване на неговия индивидуален дух от сковащите го обвивки, разширяване на неговото същностно съзнание, постепенно доближаване до Световния Дух и сливане с него. Външно това изглежда като последователен низ от препятствия и изпитания, в хода на които човек се научава да възприема света и да търси своето висше "аз", осъзнавайки низшето си "аз" като външна обвивка. Често тази работа се извършва в рамките на колективна дейност, притежаваща като красива фасада социално приемливи цели.

Всъщност всички цели във външния свят са илюзорни, а победите и пораженията са фиктивни. Тази истина се споделя от повечето религии. Това трябва да се разбира в смисъл, че всяко събитие в сетивния свят е само символ на някакво друго събитие, протичащо в тънките светове, и само второто има истински смисъл. Мъдрец е онзи, който умее да чете тези символи и по събития в сетивния свят е способен да възстановява събития в тънките светове.

Една от най-важните цели пред всеки колектив е груповото обучение. В процеса на осмисляне на ситуациите, възникващи в колектива, неговите членове получават същностен опит, тоест -постигат света и си го обясняват. Това е основна кармична функция на колектива. Развивайки се егрегорът влияе на тънките светове и на **тяхната** еволюция. От участниците в колектива зависи колко хармонично ще бъде това влияние. Дали ще излети самолетът, конструиран в дадено бюро, от кармична гледна точка е второстепенен въпрос. Това е само признак, по който можем да разберем на какъв стадий се намира съответният егрегор.

Ако не виждаме смисъл в нещо, това само означава, че засега не сме в състояние да го видим.

Народът, копнеещ повишаване на своето благосъстояние, материалистическата наука, която се опитва да създаде математически модел на света, изкуството, стараещо се да изрази световната хармония са примери за групови дейности, чиито външни цели са непостижими. Но кармичните цели на тези дейности са ясни: хората трябва да се убедят, че тези цели в крайна сметка са непостижими, и че на висшето "аз" това *не е необходимо*. Това е част от преодоляване на кармична програма, която в християнството се нарича "похот към живот в сетивния свят", а от индуистите - майя, илюзия.

Глава 1

ЕГРЕГОР

"Каквото горе, такова и долу"

Хермес Трисмегист

Еволюция на егрегора

Както всичко живо, егрегорите възникват, растат, видоизменят се и след известно време умират или се променят в нови егрегори от друг вид. Раждането, развитието и смъртта на егрегора, а също и неговото взаимодействие с други егрегори, се регулира от закона на кармата.

Жизнеността на егрегора се определя от неговата енергетика и от способността му за промяна. Тези две качества са тясно свързани. Енергичният егрегор се развива бързо, а закостенелият притежава малко енергия. Енергичният егрегор може да погълне или да застави други егрегори да му служат. Под влияние на превъзхождащи го сили той може да се променя и да се приспособява към обстановката.

Егрегорът притежава определена свобода на волята, която зависи от неговото еволюционно равнище и от енергетиката му.

Всяко събитие в **сетивния свят** в грубо копие на събития в **тънките светове**. **Тънките светове** са устроени много по-сложно от сетивния свят, но затова пък техните закони са по-прости. В материалния свят ние възприемаме явления, които са символи на обекти от тънките светове. И се опитваме да приложим върху тях законите на тънките светове, което, естествено, няма как да се получи. За да разберем сетивния свят, трябва да се извисим до тънките светове.

Човек притежава физическо тяло и няколко тънки тела: етерно, астрално, ментално и прочие. Да си представим, че у даден човек астралното тяло е болно и е започнала депресия. Вследствие на това са се понижили защитните сили и микробите, които винаги присъствуват във физическото тяло, са се размножили безконтролно. **Материалната причина за болестта** е недостатъчната активност на лимфоцитите. Но истинската причина се крие в болестта на астралното тяло. Разбира се, микробите, и лимфоцитите имат свои аналози в тънките светове. Там също има определени закони за взаимодействие, моделиращи отношенията между материалните лимфоцити и материалните микроби. Но копията на тези закони са твърде груби и не отчитат много неща. Оттук произтичат и множеството трудности пред материалистическата медицина.

Според закона за аналогията на Хермес Трисмегист, на всяко събитие в живота на егрегора съответствува житейско събитие в живота на колектива или на организацията. Така се раждат етносите. Да вземем за пример религиозните войни. Четейки описания на разногласията, довели до дългогодишни кървави войни, ние ще се убедим, че историците само ни мътят главите. Защото невъзможно е абсолютно непостижимите за ума на тогавашните селяни и феодали схоластически подробности за троичността на Бог да бъдат толкова важни, че да ги накарат да се сражават за тях. Ясно е, че това са само символи. И наистина, тези войни са само отражения на войните между два енергични егрегора и символът на всяка религия е канал към съответния егрегор.

Но кръвопролитните земни войни на егрегорите не са единствените отношения. Възможни са взаимно търпими съществувания и конкуриращи симбиози /религия - атеистична държава/, и творчески симбиози /семейство - държава/. Семейният егрегор готви детето да служи на държавния егрегор. На свой ред държавният егрегор охранява и поддържа семейния егрегор. Но все пак хармонично съвместно съществуване между два егрегора се среща твърде рядко.

Границите между егрегорите преминават през сърцето. Конфликтите от типа семейство - работа, личност - колектив, егоизъм - дълг и прочее, са резултат от борба между егрегорите, на които служим.

Егрегорът и човекът

В този трактат се разглеждат само егрегори, свързани с големи човешки групи.

Каква е ролята на човека в живота на егрегора, с който е свързан?

Всеки човек, притежаващ канал към някакъв егрегор, може да му въздействува пряко или косвено. Пряко - с молитва, с интензивен размисъл, с чертаене на планове и прочее. И косвено - с всяка своя постъпка.

Ние служим на егрегора непрекъснато.

Откривайки канал към човека, егрегорът го снабдява с мисли, емоции и енергия, но също така започва да го програмира, осигурявайки си цялостност, съществуване и

развитие. Тук действа твърдият принцип "не отивай в чужд манастир със свой устав". И наистина, попадайки в нов колектив, човек трябва да знае, че неписаните закони там трябва да се спазват. Иначе човек в един момент сам ще поиска да си тръгне. Защото ще се окаже, че егрегорът е закрил канала му за връзка, а членовете на колектива усещат това. Силният егрегор може да влияе върху обстоятелства от външния живот на човека като му отнеме възможност да попадне в дадения колектив /"случайно" изпуска влака и закъснява за конкурса/.

Преди да отвори канал за даден човек, егрегорът предварително го подлага на изпитание, организирайки препятствия от външен и вътрешен характер. Най-разпространеният тест е когато на човек му се отваря канал, а след това каналът се отнема, за да се види реакцията. Ще се разочарова ли човек, отказвайки се от откриващата се възможност? Или ще продължи да се стреми към нея? В някои дзен-монастири посрещат новите ученици с удари по главата.

- - -

Всеки човек притежава канали към няколко егрегора и поради това чрез него се реализира връзката между егрегорите. Тази тема е тясно свързана с темата за развитието на егрегора посредством индивидуалната човешка дейност. Вече изпитаните слуги на егрегора получават известна свобода на действие, която реализират, включвайки дадения егрегор към други егрегори. Така чрез смесване на енергиите се оказва въздействие. Понякога такъв синтез се оказва плодотворен, друг път разрушителен за дадения егрегор. Продължителността на живот на закостенелия и умиращ егрегор може да бъде удължена, вливайки в него енергия /идеи, мисли/ от други егрегори. Понякога настъпва трансформация, друг път само продължаване на предсмъртната агония.

Членовете на колектива добре усещат състоянието на своя егрегор. Сnižаването на неговата енергетика, застоят и други подобни явления не остават незабелязани. И тук възниква повтарящият се в хиляди различни форми, но по същността си един и същи проблем: проблемът на обновлението. От една страна неподвижният, неразвиващ се егрегор, престава да излъчва по своите канали енергия за членовете на колектива. Изчезнали са предишният ентузиазъм, кипещът на мисли и страсти. Очевидно с призови, уговаряне и принуда младите поколения не можеш ги накара да свършат нещо. От друга страна, всяко изменение на егрегора води до промяна в енергийния му спектър и предишните канали започват да работят зле. Казано е, че не трябва да се налива ново вино в стари мехове.

Когато егрегорът се развива, **расте** и набира сила, той открива пред своите последователи широки канали. Възникват множество пасионарии. Когато целите са постигнати, растежът на егрегора спира, започва пълно преустройство на структурите му, което води до кристализация и смърт. Отчуждаването от идеите в обичайния смисъл на думата се схваща като профанация. От енергийна гледна точка това означава, че каналът, чийто символ е дадената идея, се затваря или започва да работи на по-ниски честоти. Отчуждението от идеите става в момент на кристализация на егрегора, независимо колко високи първоначално са били тези идеи. Всички идеи, създадени от егрегора и завладели колектива, се намират в пряка връзка с фазата на развитието му.

Но ние не трябва да си представяме егрегора като антропоморфен и притежаващ човешки емоции от рода на завист, гняв, ревност и други подобни.

От друга страна, в хода на своята еволюция егрегорът извършва действия, които можем да наречем насилие над хората. Какво ли не върши човек заради идеите си, ако каналът му за връзка с егрегора е достатъчно широк! Той може да посвети целия си живот на идеята, може да умре за нея, без изобщо да се замисли за причината на своя ентузиазъм.

Егрегорът има огромна власт над хората. Ако е необходимо, той може да хвърли

огромни човешки маси под куршумите! Егрегорът може да лиши някого от канал за връзка и тогава човекът ще ходи по света, отчаяно опитвайки се да проумее какво се е случило, защо нищо не му се иска и нищо не може да го зарадва.

Но егрегорът също зависи от човека. За нормалното еволюционно развитие е нужна постоянна творческа работа. За нея Абсолютът ни е дал свобода на волята. Но в случая с егрегора част от неговата свободна воля принадлежи на човека и егрегорът не може да си я вземе обратно. Така че наивното твърдение, че хората сами създават своята история, има известно основание. Трябва само да добавим, че хората творят историята си в рамките на кармата, които са твърде тесни и, главно — почти невидими.

Структура на егрегора

Добра представа за структурата на егрегора дава структурата на съответните организации. Администрация, отдел "Кадри", международен отдел, счетоводство, канцелария, каса и прочее. Един от героите на Достоевски отбелязва: "Ако не съществува Бог, то какъв щаб-капитан мога да бъда аз?"

Социалната психология е открила, че във всеки колектив, освен формален ръководител, съществува и тъй нареченият неформален лидер, притежаващ авторитет, често изразяващ "общественото мнение", тоест - мислите на егрегора. Това е ясен намек, че освен формални цели, колективът има и някакви други цели, за чието осъществяване се създава допълнителна структура и допълнителен канал за пряка връзка с егрегора. В някои случаи това става чрез неформалния лидер. Колкото е по-близо формалната структура на организацията до структурата на егрегора, толкова по-добре функционира тя. Но в случай, че егрегорът е кристализирал, дори и най-гъвкавата формална структура скоро се превръща в своята противоположност. Рибата, както казва народната мъдрост, се вмириша от главата. Ако бъде обновен егрегорът, в колектива от само себе си възникват нови форми и се появяват нови хора, които ги реализират.

Всеки егрегор се създава /това важи само за егрегори от висше равнище/ за изпълнението на кармична задача. За да бъде изпълнена тази кармична задача, егрегорът трябва известно време да съществува в среда, която постоянно да му въздейства. Затова неговата структура се формира така, че да се осигури неговата цялост и независимост от обкръжението, като същевременно е достатъчно гъвкав, за да се адаптира към промените в околната среда и да изпълни възложената кармична задача.

В съответствие със своето еволюционно равнище, всеки егрегор се разполага в по-високи или по-ниски слоеве на тънките светове и притежава характерна честота на вибрация, на която излъчва и приема психическа енергия. Колкото е по-ниска тази честота, толкова по-твърда структура е необходима, за да се поддържа целостта на егрегора. Това е така, тъй като в такива случаи въздействието на околната среда е много по-силно и по-грубо. Типичен пример е държавата. Етнос на ниско еволюционно равнище се нуждае от твърдата ръка на властта, иначе ще бъде погубен от собствената си свобода, преминаваща в хаос. А от това обикновено се възползва някой енергичен узурпатор. Мафията, тероризмът и младежката престъпност са неизбежната цена, която западните общества плащат за прекомерната свобода, предоставена на собствените им правителства. Известно е, че тоталитарните режими бързо се справят с мафията, която хвърля в ужас еснафите. Но когато тя липсва, еснафът се задавя в своя егоизъм, което води до отслабване на егрегора.

Големите егрегори включват в себе си множество по-малки, притежаващи определена автономия. Отношенията между големите егрегори и техните подегрегори могат да бъдат уподобени на отношения между метрополия и колонии. Връзката се осъществява чрез енергийния канал, по който метрополията изпраща информация и енергия, необходима за поддържане на живота на егрегора-колония. Обратно по същия енергиен канал протичат информация за колонията и специфична енергия, нужна за нормалното

функциониране на метрополията. Налице е симбиоза. Всички части са необходими една на друга и на цялото за нормалния им живот. Но подобно съжителство възниква като резултат от трудно достигнато динамично равновесие. У всеки егрегор съществуват егоистични тенденции за независимост и жажда за енергия. Ето защо егрегорът влияе в определени рамки върху ширината на каналите, свързващи го с други егрегори. Той може да ограничи съответните енергийни и информационни връзки и по този начин да стане по-независим от метрополията. В подобни случаи егрегорът започва да ѝ отдава по-малко енергия, намалявайки властта ѝ, но пък получава по-малко енергия от нея. Това го принуждава да търси други канали или да стои на "енергийна диета". И най-важното - принуждава го да прави избор, който преди това вместо него е правила метрополията. А малкият егрегор никога няма достатъчно информация, за да извърши правилен избор. И той допуска грешки, в резултат на които или загива, или отново му се открива широк канал към метрополията /а може и към друг голям егрегор/.

Такава е съдбата на малките народи през последните векове. Техните егрегори не са в състояние да водят самостоятелен живот, което външно се изразява в това, че не успяват да създадат и да опазят държавността си за по-дълъг период. Най-хармонично съществуване водят малките етноси в рамките на по-голям етнос, който е близък до тях като честота на вибрациите на енергийното поле, и се отнася с търпимост към тяхната култура и религиозни вярвания. Наистина, в такива случаи често се появяват тенденции към асимилация, което е гибелно за малкия егрегор. Но ако егрегорът на малкия етнос е достатъчно енергичен и ако неговата главна кармична задача все още не е изпълнена, не би могло да настъпи пълна асимилация. А частичната ще бъде компенсирана чрез влиянието на метрополията. Тогава е възможно големият народ в известен смисъл да се окаже под влиянието на малкия, приемайки елементи от неговата култура.

Надявам се, че някога ще дойде времето на една универсална религиозно-философска концепция, която ще синтезира езотеричните истини на религиите и на фундаменталните научни открития. Така че всички автономни егрегори на отделните народи, а също и религиите и науките, имат твърде малки шансове за оцеляване.

Равнището на самостоятелност на отделните части на егрегора е важно от гледна точка на неговото съществуване и развитие. Централизацията е нужна за съгласувани действия. Тоест за преодоляване на хаоса. Развитието на големите егрегори става за сметка на развитието на неговите подегрегори, които също се нуждаят от известна свобода.

Управлението и творчеството се съгласуват зле, тъй като творчеството е търсене на нови информационно-енергийни канали, а управлението - фиксиране върху известни вече канали. Затова е толкова важен стилът, тоест- характерната енергийна честота на канала за управление.

Всеки егрегор притежава характерна честота на своето енергийно поле, съответстваща на еволюционното му равнище. Големият егрегор притежава широк спектър на излъчване и възприемане, зависещи от еволюционното равнище.

Управлението на даден егрегор винаги представлява насилие. Особено тежко то се преживява, когато енергийните потоци протичат на различни честоти. Това означава, че управляваният егрегор трябва да се пренастройва и да адаптира получаваните информация и енергия, което не е лесно.

Колкото по-високо е еволюционното равнище на егрегора, толкова по-чувствителен става той към влиянието на ниски за него честоти. Тогава той бързо деградира и кристализира в низши форми. Типичен пример са взаимоотношенията между егрегорите на държавата, полицията, хуманитарната интелигенция и техническата интелигенция.

Когато държавата се заеме да управлява хуманитарната интелигенция с полицейски методи, тоест - на вълните на полицейския егрегор, осигуряващ твърда структура и

намиращ се на много по-ниско стъпало върху еволюционната стълбица, егрегорът на хуманитарната интелигенция кристализира в типични за полицията йерархически форми. Творчеството в истинския смисъл на думата спира. Но, разбира се, това не означава, че писателите спират да пишат романи и стихове, а художниците - да рисуват!

Егрегорът на техническата интелигенция работи на доста по-ниски честоти от егрегора на хуманитарната интелигенция. В полицейските държави често се наблюдава високо ниво на техническо творчество. Господ-Бог е направил забележителен експеримент, когато зад решетките цели инженерно-технически колективи успешно са решавали поставените задачи.

Егрегорът се стреми да поддържа определена честота на енергийните потоци, която се определя от неговото еволюционно равнище и от кармичната му задача. Затова в ограничени рамки той търпи работата на други честоти на своите подегрегори. Понижението на водещата честота на егрегора води до кристализация. Повишаването на честотата пък довежда до увеличаване независимостта на частите и съответно - до хаос, който се преодолява чрез още по-голяма кристализация. Типичен пример е потушаването на бунтове и революции. Повишаването на еволюционното равнище на големия егрегор е бавен и труден процес. Той изисква едновременно нарастване на нивото на всички егрегори, включени в неговия състав. А също и адаптиране на всички енергийно-информационни канали. Именно поради това е невъзможно насилствено повишаване на основната честота на егрегора, докато той все още не е готов. Тази честота, обаче, може да се понижи чрез изкуствена кристализация. Това може да се нарече принцип за забрана за насилствено повишаване на еволюционното равнище.

Свещецът притежава голяма реализационна власт. И ако пожелае, може да причини на криминално проявления господин Хикс много неприятности. Да речем, Хикс може да бъде заловен още при първата кражба или да му бъдат затворени всички енергийни канали. И за една седмица може така да се сдуха от тъга и меланхолия, че да не прилича на себе си. Но ако самият Хикс не му е дал своето съгласие за промяна, дори и свещецът не е в състояние да го направи **почтен** гражданин.

По този повод в Евангелието е писано, че Сатаната е принципът на кристализация. Христос казва: **"...лукав е тоя род; търси личба, но личба няма да му се даде..."** / Лука, 11 - 29/.

С други думи - чудото е насилие над съзнанието.

Еволюционният растеж на егрегора става именно по пътя на постепенния преход към по-високи енергийни потоци. Всеки голям егрегор също така притежава подегрегори, които работят на по-високи честоти от неговата. Именно те провеждат еволюционната работа, подготвяйки останалите части на егрегора и техните информационно-енергийни канали. Съдбата на тези егрегори - авангарди на еволюцията, - обикновено е неспокойна и трагична, а съществуването им - кратко. Те работят в условия на враждебна среда, пропускайки през себе си енергия, чужда на собствения им егрегор. Една неправилна стъпка, твърде енергично действие - и неподходящите канали изчезват, структурите на егрегора се разрушават, неприспособени към висока енергетика, а големият егрегор включва своите мерки за сигурност, отхвърляйки или направо унищожавайки тази част, която му е станала враждебна. Това може да стане като бъдат закрити всичките й канали. Процесът на физическо равнище приема формата на лишаване от граждански права, разформироване или забрана, дори разстрел.

От друга страна, добрата адаптация към големия егрегор води до профанация. Тоест — снижаване на авангардния подегрегор до вибрациите на големия егрегор. В такъв случай авангардът не изпълнява своята еволюционна функция, работейки на по-ниски честоти от предвидените в кармичната му задача. И като следствие той бързо деградира и кристализира във форми, приемливи за големия егрегор. Така, например, става легализацията на опозицията.

Нуждата да има в своя състав подегрегори с различни енергийни честоти е свързана с това, че средата, обкръжаваща големия егрегор, е разнообразна и активна, взаимодействието с нея става по закона на космическата вежливост: отговаряш на онази честота, на която те питат. Запитат ли те вежливо - вежливо отговаряш. Питат ли те грубиянски - грубиянски отвърщаш!

Ако егрегорът е под мощното въздействие на външен енергиен поток, чиято честота е по-ниска от неговата водеща честота, той снижава своето еволюционно равнище, настройвайки се към този поток. И така оцелява. Но ако честотата на външния поток е по-висока, а енергийният поток е толкова силен, че егрегорът не може да го блокира, тогава той загива, тъй като не успява да се адаптира. Както е казано в книгата на Лао Дзъ "Дао Дъ Дзин": **"изкачвайки се по стълбата, водеща към небето, не можеше да прескачаш стъпала"**.

Именно затова егрегорът твърде болезнено възприема излъчването на енергийни честоти, по-високи от неговите собствени И много по-лесно възприема по-ниските честоти. Така става ясно, че думите на Христос да подадем и другата си буза, когато ни ударят, са твърде сурово наказание, тъй като води до изпепеляване на обиждащия.

Кармическа програма и енергетика

Ако се изхожда от вътрешната логика на неговото развитие, два момента в съдбата на егрегора не могат да бъдат обяснени. Това са раждането му и смъртта. Тези моменти са пряко свързани с неговата основна кармична задача, определена от създалия го егрегор-родител, който контролира енергетиката му, следи неговото развитие и определя бъдещата му съдба.

Ако егрегорът е изпълнил своята кармична задача, той може меко да бъде разформирован. Така след бала се разтваря сплотеният колектив от дванадесети "А" клас. В абитуриентите за цял живот остават с топли чувства един към друг, таят се светли възпоминания, но липсва тъга по миналото. И това е знак за изпълнена кармична задача.

Понякога се среща вариант на егрегор, отработил своята кармична задача. Такъв егрегор има напълно кристализирана форма. В дадения колектив липсват пасионарии, а връзките с обкръжението са твърдо определени и неизменни. И при най-малките изменения в неговото обкръжение или в структурата му такъв егрегор загива.

Енергетиката на егрегора се определя от два момента: взаимодействието с обкръжаващата го среда и от "дотациите", идващи от създалия го егрегор. Динамиката обикновено е следната: в началото току-що създаденият егрегор е малък, съществува и се развива предимно от дотациите на егрегора-родител. Отстрани това изглежда като чудо - неизвестно откъде възникват нови схващания, "пророк" донася нови идеи, които бързо намират последователи, сякаш сами се появяват средства, власт и авторитет... По-нататък настъпва фаза на адаптация към обкръжението, съпроводена с намаляване на дотациите и със самостоятелно творчество на младия егрегор. В същото време той изпраща на егрегора-родител резултатите от своята дейност чрез уникални енергийно-информационни потоци, присъщи само на него. В зависимост от степента на изпълнението на своята кармична задача, егрегорът постепенно започва да старее и да умира. Подвижността му намалява, започва кристализация на формата, енергетиката спада, снижава се мощта на енергийния поток към егрегора-родител и съответно - на потока, идващ от този егрегор. Кристализацията и приближаващата гибел стават неизбежни.

Трябва да различаваме умиращите егрегори от егрегори, които зле се приспособяват към обкръжаваща ги среда и зле изпълняват своите кармични програми. Във втория случай съществува живителен информационно-енергиен поток от егрегора-родител, който лошо се възприема от дадения егрегор. Но с известни усилия структурата и функциите му могат да бъдат променени така, че той да започне да възприема живителния поток, да оцелее и да изпълни своята кармична програма. В случая с умиращия егрегор, обаче, опитите за съживяване са безрезултатни. Те могат само да удължат

агонията.

Най-трагична е смъртта на онзи егрегор, който не е изпълнил своята кармична задача. В този случай у него се натрупва енергия, неизразходвана за еволюционни нужди. Егрегорът деградира към примитивни форми, опитвайки се да увлече в този инволютивен път и близкото си обкръжение. И то рано или късно бива принудено да го унищожи. Това е неизбежно, тъй като егрегорът, избрал инволютивен път, от една страна губи подкрепата на егрегора-родител, от друга — кристализира на ниско енергийно ниво и става неспособен за пластично съществуване във враждебна среда.

Глава 2

ЧОВЕКЪТ И ЕГРЕГОРЪТ

Зов

Познато ни е онова състояние, което не може да се обърка с никое друго. Понякога то субективно се преживява като внезапно обхванала ни любов. Друг път като неудържимо привличане от нещо - пътешествие към далечни страни и култури, към наука или изкуство, към даден човек, към определена религия...

Зовът може да прозвучи още в началото на съзнателния ни живот или в друг някакъв момент, може да бъде свързан с външни обстоятелства, или с вътрешното ни развитие. Възможно е да поиска пълна или частична промяна в начина на живот. Но във всеки случай ние усещаме, че нещо ни зове нататък, където можем да се реализираме и да намерим себе си. Това именно представлява зовът на егрегора, който чуваме тогава, когато се открие канал за връзка.

Но подобен зов може да прозвучи и от ниско енергийно ниво. Той ще ни призове към онези пространства, които по-рано са били наричани бездни на падението. И там можем да се превърнем в наркомани или в престъпници. Никой егрегор не търпи половинчатост. Той винаги изисква пълно отдаване, трябва му целият ни живот. Доброволно би ни пуснал на свобода, само когато заедно с него сме изпълнили определена кармична задача и сме придобили опит и умения. Опитите да прекратим служенето на егрегора преди това се заплащат много скъпо. Понякога ние се примиряваме и му служим пълноценно. Понякога изтласкваме този факт в подсъзнанието си. А в редки случаи успяваме да затворим канала за връзка с егрегора, но това е временно. Рано или късно, може би в следващ живот, каналът отново ще се отвори и егрегорът пак ще ни овладее. Но вече в много по-твърда и не хармонична форма.

Възможно е и обратното схващане - че егрегорът се грижи за нас, създавайки определени ситуации на обучение, изпитание, изкушение. Преминавайки през тях, придобиваме необходимия същностен опит и се учим да работим и живеем чрез неговите специфични енергии.

В своя живот ние трябва да почувстваме всички видове енергийни потоци и сами да отхвърлим всички изкушения. Изкушенията винаги са във вид на "сладки" енергии. Но това отхвърляне не трябва да става от етични съображения, като следваме съвестта си или примера на учителя. То трябва да става по вътрешно усещане, че това *не ни е нужно*.

Бели и черни учители

Вървейки по своя еволюционен път, във всеки момент човек е сякаш "разстлан" по

еволюционната стълбица. В нещо той е извисен, тоест - работи на високи енергийни потоци, в друго - на ниски. Степента на "разстланост" по стъпалата на еволюционната стълбица е различна за различните хора. Има хора с необичайно широк диапазон, в който са включени и много ниски, и много високи прояви. Съществуват и такива, които работят само на една и съща енергийна честота: това е твърде нетипично и по-скоро е проява на задръжки в поведението.

Еволюционният растеж протича в две направления. От една страна, човек повишава своята горна еволюционна граница. Той разширява съзнанието си, учейки се на любов, добро, милосърдие, мъжество, саможертва, мъдрост. С други думи - работи на високи енергийни потоци, в което му *помага белият учител. Неговата задача* е да оказва помощ при избирането на път нагоре.

От друга страна, при еволюционния растеж трябва да бъде повишавана долната граница. Трябва да отмират низшите части на "аз"-а. Необходимо е човек да се раздели с егоцентризма, лакомията, леността, склонността към насилие и прочие. Но низшите части на "аз"-а не си тръгват сами. Те съществуват във вид на определени програми в подсъзнанието и са включени в цялостната психика на човека. Първият етап на ликвидиране на низките програми се състои във въвеждането им в съзнанието. С други думи, преди да се преборим със злото в себе си, трябва да го открием. И точно тук е нужна помощта на черния учител - изкусителя, съблазнителя. Той създава такива ситуации, при които извиква на живот низшето начало у човека. Предлага му "забранения плод", тоест - енергиен поток с вибрации, ниски за дадения човек. **Така чрез тях му се показва съответната "низша" подсъзнателна програма.**

Откривайки низшето начало, човек започва да го съпоставя със съществуващото висше, тоест - с горната еволюционна граница. А то го кара сериозно да се замисли. Именно това е отправната точка за съзнателна еволюционна работа.

"Черната" и "бялата" роля са много динамични. Един и същи човек може за някого да бъде бял учител, а след това неочаквано за същия човек да стане черен учител. Може също да бъде бял за един и черен за друг. Черните и белите учители биват изпращани от определени егрегори за да подпомагат еволюционното развитие на хората. Понякога и самият егрегор може да изпълнява ролята на черен или на бял учител. Той създава ситуации, включващи дадени подсъзнателни програми. Тук много зависи от нашия избор. Ние можем да се отстраняваме от дадена ситуация, откривайки в нея своето низше начало и възкликвайки ужасено: "Но това не съм го направил аз!", и да се постареем повече да не попадаме в подобни ситуации. Тоест - да се изключим от егрегора. А низшата програма да я натикаме дълбоко в подсъзнанието си. Но можем и да си кажем: "Я, това още не съм го изпитвал!" - и да се гмурнем в гълбините на греха, очаквайки все някога да изплуваме обратно нагоре. И наистина, ще изплуваме, но още "по-разстлани" по еволюционната стълбица.

Има и други поведенчески варианти, по-гъвкави, но те изискват добро осъзнаване на ситуацията, в която се намираме. В частност те ни налагат да отговорим на въпроса: кой егрегор ни управлява в дадения момент и каква подсъзнателна програма се е задействувала? Единственият ефективен начин за борба с низшите програми е те да бъдат въведени в съзнанието. **Това е трудно и изисква вътрешна честност, която също се създава в борба с низшето начало.**

За щастие или за нещастие, кармичните закони са безразлични към нашите желания. Животът ни учи, без значение искаме или не. Ако дадена черта на характера се намира на ниската ни еволюционна граница и в един чудесен ден се превърне в главна пречка за нашия еволюционен растеж, егрегорът започва да ни създава една и съща ситуация, в която се проявява тази черта. И това става дотогава, докато ние не се досетим, че именно това е препятствието. Ако пък не се досетим или пък досещайки се, не стигнем до същностна промяна, тогава егрегорът превръща тези стереотипни ситуации в по-твърди варианти, включващи безумие или дори смърт. А в следващото превъплъщение - като в нова учебна година - започваме от онова място, където сме спрели.

Служене

Зовът на черния учител /независимо човек или егрегор/ субективно се преживява много по-силно от зова на белия **учител**. Всички извънредно силни емоции са бела; че е включено низшето ни начало. Белият учител не се натрапва, не призовава съвестта, не вмениява в дълг, не съблазнява нито с висши, нито с низши блага. **Той просто казва: на тебе това ти е нужно, на теб това не ти е нужно. И ние чуваме отзвука в душата си и знаем**, че това е правилно. Друг въпрос е дали ще намерим сили да реализираме посочената програма. Гласът на учителя /черен или бял/ може да прозвучи отвън, но е възможно и да го чуем и вътре в нас. Важното е как ще се отзове душата ни и на какъв егрегор ще служим.

Целият човешки живот, колкото и да е странно, представлява служене. Връзката на човека с егрегора е по-интимна от връзката на плода с майката в утробата. Егрегорът ни снабдява с енергия, изпраща ни чувства, мисли и подбуди. Поставя ни в различни ситуации и винаги получава нещо от нас. Човешката свобода се проявява в стила на служене, в инициативата, и в най-малка степен - в избора на егрегор. Човек не може да прекъсне служенето, докато не е изпълнил определена програма. Едва след това егрегорът го пуска доброволно. От човека зависи дали ще изпълни тази програма по-бързо или по-бавно, по-хармонично или по-грубо. Дали ще извлече за себе си по-богат или по-беден опит.

Големите егрегори извършват групова работа и постоянно преразпределят ролите - както на своите подегрегори, така и на хората. За кратки срокове те се явяват ту като бели, ту като черни учители. Черният учител изпълнява необходимите за егрегора фикции и съответно получава от него заплащане в черна валута. Затова се казва, че най-чистата радост е злорадството. То е типичен пример за черна енергия. Друг пример е енергията на скандала, след който участниците се разделят наситени с мръсна, но все пак хранителна енергия. Наистина, понякога се появява усещане за смътно отвлечение от себе си и от света. Но рядко.

Важно е да умеем да различаваме не само черния от белия учител, но и черния и белия учител вътре в себе си, тоест — ролята на какъв учител играем в даден момент. Всяка ситуация изисква определено поведение от участниците. Никой не е заменен и всяка роля е уникална. Индивидуалната свобода се определя главно от еволюционното равнище на човека. Но колкото и да е малка тя, никаква сила не може да я намали. Невъзможно е да се коригира чужда грешка. Затова отговорността за развитието на ситуацията и в крайна сметка, за еволюцията, пада върху всички участници. От друга страна, индивидуалното поведение може да бъде насочвано към естественото еволюционно развитие на дадената ситуация /от белия учител/. Но това може да става и към инволютивно развитие на ситуацията - от черния учител. Тоест да се върви към увеличаване на хаоса. Разбира се, и ситуацията, и човекът, за своето развитие се нуждаят както от черни, така и от бели учители. Но тези роли не са предопределени. Те често биват заемани по желание на участниците. Никак не е без значение коя роля ще играем. Ролята на бял учител често е много по-сложна и се "играе" на по-високи честоти, така че не всеки да може да я изпълнява. Ролята на черния учител обикновено е по-лесна, тъй като се "играе" на по-ниски вибрации. Реакцията на егрегора съответно не закъснява. Той предлага "планини от съблазни". Най-тежка карма се създава в ситуация, когато човек е длъжен да бъде бял учител, а става черен. Подобни ситуации са дисхармонични и създават големи нарушения в еволюционния процес. И никак не е лесно те да бъдат балансирани. В съответствие с това се утежнява и кармата на "виновника".

...

Егрегорът поставя човек в дадена ситуация и очаква реакциите му. Под ситуация тук се схваща съвкупност от всички външни и вътрешни обстоятелства в човешкия живот. С други думи, егрегорът формира не само външните ситуации, но и вътрешното ни отношение към тях, начинът, по който ги възприемаме, и ни подсказва различни

поведенчески варианти. И от тези възможни варианти ние трябва да изберем един. Изборът може да не бъде особено богат, както понякога ни се струва, но е важен за егрегора. Човешкото творчество влияе силно върху съдбата на егрегора, в замяна на което егрегорът получава възможност да управлява съдбата си косвено, чрез човека, като му оказва въздействие според направения избор. Егрегорът го възпитава и учи, като го наказва или награждава.

Обучение

Как да четем символите? Това изкуство е езотерично и в наши дни е почти мъртво.

Всяка съвкупност от стереотипни ситуации, срещащи се в живота, трябва да ни накара да си зададем следните въпроси: какво стои зад това? **Какво иска да ме научи егрегорът и къде са моите пропуски?** Ако ситуацията е премината правилно, тя повече няма да се повтори. Или ако се повтори, ще бъде на по-високо равнище, изискващо други средства за разрешаване. Нещо повече. За сериозните изпитания егрегорът ни готви предварително. И ако преминем успешно началните етапи, завършващият етап може да бъде силно смекчен или дори отменен. Това е така, тъй като главната цел на егрегора е обучението, а проверката играе спомагателна роля. В наши дни обикновено смятаме, че ако не ни върви в повтарящи се ситуации, това е случайност. А мисълта, че човек сам привлича подобни ситуации, изобщо не ни хрумва.

На напласения човек, който непрекъснато среща хулиганчета по тъмните улици, обикновено ще му дадат съвет да тренира бокс или някакво бойно изкуство. Или пък да се държи по-нахакано. Но никой няма да му каже: "Изживей страховете си и тогава няма да срещаш никакви гадни типчета!"

Ако дадена жена копнее да се омъжи, а никой не ще да ѝ "поиска ръката", причината често е нейното неразумно отношение към кандидатите. Безполезно е да ѝ внушаваме, че има правила на поведение. Каквото и да я съветваме, в решителния момент егрегорът ще включи стереотипна низша програма, жената ще "забрави" всички съвети и за пореден път ще оплеска работата. А всъщност истината е, че *егрегорт не желае* нашата героиня да се омъжи. Защото тогава тя би концентрирала вниманието върху семейството си и би потънала до шия в семейния егоизъм. А тя има друга кармична задача. Който се е опитвал да се бори със своя егрегор, знае колко трудно е това.

...

Един от кармичните закони се състои в това, че на нас ни се задават въпроси, съответстващи на нашето еволюционно равнище. Това означава, че човек винаги е в състояние да преодолее препятствията и изкушенията, които му изпраща егрегорът. Но правилният изход от трудна ситуация се открива само при напрежение на силите. И изисква използване на всички способности.

Ние живеем във време, за което са характерни повърхностни ментални модели. Какво ни съветват от всички страни? "Мисли! Мисли и няма да сбъркаш! Интуицията е нещо добро, но е ненадеждна!"

А именно мисленето е най-голямата съблазън.

В западната религиозна традиция Бог обикновено се свързва с любовта. На Изток съществува друго схващане. Съгласно него религията дава знание, а знанието е сила. Не абстрактна, не косвена, а реална и пряка сила. Човек, постигнал тайната на света, виждащ законите на кармата в живота, умеещ да разчита символите, бива надарен с реализационна власт над света. Той може по свое желание, разбира се, в рамките на своето еволюционно равнище, да променя кармата си, тоест - да властвува над света. Границите на тази власт биват определяни от равнището на знанията, които очертават границите на достъпната му информация.

Човекът, тръгнал по пътя на знанието /джана — йога/ върви като през гъста мъгла. Първоначалната информация винаги е някак разлята, абстрактна, противоречива. И не е ясно как може да бъде използвана.

Само след дълго и трудно пътуване гъстата мъгла започва да се разсейва, и в съзнанието се появява яснота. А точното мислене се оказва възможно. Но това става, едва когато общото еволюционно равнище е достатъчно високо.

Затова създаването на точни и ясни ментални модели на света, разбираеми от всички, по принцип е невъзможно. То води до дисхармонична хипертрофия на менталните тела у хората и цивилизациите, тъй като еволюционният растеж не се изчерпва само с менталното развитие. Но работата не е само в това. Самата идея, че теорията трябва да бъде ясна и разбираема за ученика още в началото, не отговаря на естествения процес на познание. Яснотата е последният етап. В начало ученикът обикновено почти нищо не разбира, обърква се и получава яснота едва след дълга и мъчителна борба.

Именно затова истинската мъдрост винаги се явява като в мъгла. Човек принципно не може да постигне истината на определения етап на своето развитие, тъй като съзнанието му не може да регистрира енергийни потоци на по-висока честота. Затова той може да си представи само някаква смътна идея за истината, опитвайки се след това да я съзре в живота. И тя му се открива постепенно. Той проумява какво е било *скрито* зад редовете на свещените книги, но огорчено открива, че в процеса на познание той сам се е променил. И сега не е в състояние да открие истината на своя син.

Положението с кармичните закони прилича на ситуацията на уличното движение в огромен град. Ако трябва да се обясни на даден човек как да стигне до определено място, най-напред трябва да се изясни какво знае той за уличното движение. Ако човекът е обитател на този град, обяснението ще бъде кратко. Но ако идва от някой малък град, тогава ще трябва да му се обяснява дълго и подробно. Но ако човекът е израснал в далечно село и не знае разликата между тролей и трамвай, обяснението ще бъде много по-дълго и подробно.

А представете си, че той вижда, но не разбира онова, което вижда.

- Ето, това е кола.
- Знам.
- А това какво е?
- Не знам.
- Това също е кола. А това!?
- Кола!
- Не, това е детска количка!

Така протича и целият процес на обучение, тоест - на откриване на очите за висшите закони. И тук най-доброто е това, че човек все пак иска да се учи!

Оформянето на математиката като точна наука в края на деветнадесети и началото на двадесети век е дало развращаващо значение върху науката като цяло. Човечеството е създавало у себе си вкус към точност, яснота, простота и достоверност на предсказанията. И е започнало да очаква това и от науката. В същото време то не е достигнало до онова еволюционно равнище, на което се проумяват природните закони с точност и яснота, присъща на математическите модели. Затова по своя път на "научно" познание човечеството се движи странично, изхитрявайки се да игнорира най-съществените закони на еволюцията. В това число и на собственото си развитие.

Избор

Връщаме се към темата за преодоляване на изпитанията, които ни поставя егрегорът. Не винаги равнището на менталните способности на човек съответствува на еволюционното му равнище. Ако менталното ниво на човека е по-ниско от еволюционното му равнище, той трябва да взема решения, като се доверява на интуицията си, а не на разума. Много хора стигат до този извод след доста патила.

Съвсем друг въпрос е откъде тези хора черпят източници на вдъхновение за своята

интуиция.

В наши дни често се случва така, че менталното равнище е по-високо от еволюционното. Такъв човек бива овладян от трудно управляема ментална гордост; той строи чудесни ментални модели и всевъзможни рационализации. Но те са зле свързани с реалното течение на живота, тоест - неадекватни са. За такъв човек казват: "Умен, а противен." Впрочем, неадекватните ментални модели провалят живота не само на хората с хипертрофирани ментални тела. Големият егрегор съдържа в себе си много енергични ментални същности - мислеформи. Те снабдяват с мисли, съждения, идейни платформи и житейски позиции всички, които му служат и имат слаби ментални тела. Тези "щамповани" продукти на мисленето имат огромна власт над хората и силно забавят еволюционното им развитие, изпреварило еволюционното ниво на самия егрегор. Трябва да помним, че еволюционния път на всеки човек е индивидуален и груповата мъдрост често се явява препятствие. Понякога е по-добре да направим своя грешка, отколкото да постъпим "правилно" по шаблонен начин.

С избора в дадена ситуация у човек често възниква и проблемът за избор на този или онзи егрегор. Това не се отнася до големите кармични егрегори, водещи ни през целия живот.

При служене на голям егрегор, той обикновено дава възможност за избор между този или онзи свой подегрегор. Нашата роля в този избор е трудно забележима. Понякога този избор бива символизиран от външни обстоятелства, като насочване към дадено образование или професия.

А понякога протича напълно незабелязано. Така например човек, който е преживял поредното разочарование, си казва: "от днес ще живея само за себе си!" Той не подозира, че така закрива канали за връзка с много егрегори, вършейки избор в полза на *егоичния егрегор*. Впрочем, такова решение не е по силите на всеки и не всеки ще може да го осъществи. Най-вероятно е да се откаже от него и да му се стори, че той сам е "преосмислил" решението си. Докато всъщност егрегорът е отменил неговото решение и му е отнел енергията. Може, разбира се, да се опитаме да се борим със своя егрегор, но тази битка е предварително загубена.

Изтласкване

Понякога възниква ситуация, напълно противоположна на онази, когато егрегорът не отваря канал за дадения човек. Тя може да бъде наречена "ефект на изтласкването". Ето два типични случая, когато възниква този ефект: **първично отхвърляне и завършване на кармична програма.**

Първичното отхвърляне е такава реакция на егрегора, когато човек се опитва да установи контакт с него, а егрегорът не позволява. Това се случва, когато човек под влияние на някакви импулси търси връзка с егрегор, с който няма обща кармична програма. Егрегорът може да бъде много съблазнителен /например - егрегор на по-висок социален слой/, но входът към него да е затворен или да се окаже фалшив. По формални признаци човек сякаш е попаднал там, където се е стремил. А фактически си остава чужд. И тук най-важно е бързо да се ориентираш и да напуснеш това чуждо място.

Тази ситуация не трябва да се бърка с първичната проверка. Егрегор, с когото даден човек има достатъчно интензивна обща кармична програма, в даден момент може да постави препятствие пред него. Подобна ситуация субективно се преживява различно. Човек усеща пречката, но е включен в определен енергиен поток, който му дава сили и ентузиазъм да преодолее тази пречка. А в случая с отхвърляне от чужд егрегор у човек възниква усещане за пустота и безсмисленост на ставащото.

В случаите на завършена кармична програма се появяват специфични ефекти, свързани с това, че егрегорът затваря кармично ненужния вече канал, който до този момент е служил вярно на човека. Ако кармичните задачи са били изпълнени добре, този процес протича

безболезнено. Човек просто губи интерес към своите предишни занимания и те вече не му доставят удоволствие. Сякаш от само себе си се появяват нови, увлекателни интереси и хора. Но ако кармичната задача не е изпълнена или е изпълнена зле и непълно, и егрегорът е загубил надежда за нейното изпълнение, настъпва дисхармонично затваряне на канала. Човек е неподготвен за това, което ще се случи. Неочаквано го напуска жена му или остава без работа, а нов канал за връзка още не е отворен. Такъв човек живее на енергийна диета до момента, когато ще му бъде отворен канал за връзка с егрегор, проявяващ интерес към него. Един от най-тежките моменти в подобно положение е, че положението бива възприемано като окончателно, тоест светлинка в тунела не се вижда. Откриването на нов канал винаги се възприема като чудо и наистина понякога е свързано с "чудни" външни обстоятелства. Но чудото винаги става вътре в него. Човек внезапно се оказва способен да възприеме непосредствено онова, което по-рано е било недостъпно за него.

Като цяло животът ни може да се опише като блуждаене в тънките светове и служене на различни егрегори - повече или по-малко приятелски свързани с нас. В зависимост от еволюционното си равнище, личната енергетика и реализационната власт, тоест - от уменията да се включва в енергийните потоци и да ги управлява, човек има по-голяма или по-малка свобода да избира егрегор. Във всеки момент неговата кармична програма изисква творческо служене на определения егрегор. Колкото по-голяма е реализационната му власт, толкова повече той може да се отклони от изискванията на своята карма. Но същевременно може да внесе по-голяма дисхармония в съдбата си и в намиращите се под негово влияние области на тънките светове. Една невнимателна дума на известен писател е в състояние да окаже огромно влияние върху съдбините на света.

Но човек не може да наруши течението на еволюцията. Той е в състояние да го направи само повече или по-малко хармонично.

Егрегорът придава на човешкия живот цел и смисъл: престарелият актьор, пълна развалина в живота, е невероятен талант на сцената; майката сама издържа многочленното семейство; воинът смело понася атаките на врага. Това са ярки примери за егрегор, комуто човек служи предано и той му дава сили, за да се справя с изпитанията. Но трябва да знаем, че не всеки егрегор е способен на това.

Егоическият егрегор

Онзи, който си казва: "Край, писна ми да мисля за всички, от днес ще живея само за себе си!" всъщност, без да знае, започва да служи на *егоическия егрегор*.

Егоическият егрегор има влияние върху всеки човек и неговата отличителна черта е, че за всекиго той е различен. Функциите му, на първо място, са поддържането на човека като биологична и социална единица и охрана на неговото самосъзнание. Егоическият егрегор поддържа у човека усещане за собствена индивидуалност, чувство за собствено "аз". Когато егоическият егрегор започне да отслабва, у човек намалява усещането за себе си и той започва да плува по вълните на окръжаващите го ситуации. Способността за съпротива срещу средата е силно свързана със самосъзнанието. Затова творческите личности почти винаги са крайни индивидуалисти.

Въпреки че осигурява цялостност и защита на човешката психика от околната среда, егоическият егрегор винаги е малък, притежава слаба енергетика и е склонен към бърза кристализация и умъртвяване на формите. Това води до намаляване броя на каналите за връзка на човек с други егрегори. Физическото съществуване е основа за всяка еволюционна дейност. Поради това ролята на егоическия егрегор е важна в системата на отношения на човека с тънките светове. Онзи егрегор, който изисква интензивно служене, винаги е принуден да съгласува това служене с егоическия егрегор. А това дава възможност на егоическия егрегор да узурпира властта и да прекрати почти всички връзки на човека с други егрегори. Но егоическият егрегор е твърде слаб и притежава

малка реализационна власт. Затова кармичните канали за връзка с други егрегори се отварят, въпреки плътната защита на егоическия егрегор. Но това се схваща така, сякаш е заслуга на егоическия егрегор. И импулсите в защита на трети лица или организации се схващат от подсъзнанието като защита на собствените интереси.

Отстрани може да изглежда смешно, когато егоистът, подчинявайки се на неосъзнати импулси, извършва неочаквана алтруистична постъпка. Самият егоист е ошашавен не по-малко от другите. И на никого не му хрумва, че това е опасен симптом, че и ако не бъдат взети бързи мерки, неизбежно ще последва катастрофа.

Всеки голям егрегор е по-силен от егоическия. Затова егоическият не може да окаже особена съпротива. В случай на пряко въздействие той се приспособява или деградира. Тогава човек или умира, или изпада в летаргия. Той съществува, но подобно на автомат: не изпитва нито чувства, нито мисли, нито притежава вяра и надежда за нещо.

Но по-често кармическият егрегор постъпва по друг начин. Той създава дупка в защитното поле на егоическия егрегор и отслабва енергетиката му, докато не успее да го промени. Такива енергийни изтичания са важни знаци, по които може да се разбере в каква посока трябва да се разширява същностното съзнание на човека и как да се променя егоистическият егрегор. И ако тези знаци биват пренебрегвани дълго време, това неминуемо ще доведе до катастрофални промени в егоическия егрегор. Подобни енергийни дупки в егоическия егрегор са от различно естество, но най-типични са две: съдбовната самота и нежеланата любов.

При всеки чувството за самота възниква от време на време. Обикновено то означава, че даденият човек води твърде активен живот и кармическият егрегор го изключва за малко, за да може да размисли върху своя живот. Но съвсем друго нещо е съдбовната самота, която непрекъснато присъствува в дълбоките пластове на психиката, отравяйки целия човешки живот. Тя представлява забрана на кармическия егрегор за включване на дадения човек във всякаква групов и семейна дейност. Това е ясен сигнал, че човек не е готов за такава дейност, защото егоическият егрегор е затворен от собствения си егоцентризъм.

Друг вариант на енергийна дупка в егоическия егрегор представлява нежеланата любов, продължаваща години и десетилетия, без признак на взаимност или радост. Човек силно иска да се освободи от това чувство, но сърцето - кармическият егрегор - не позволява. И човек, въпреки волята и разума си, се стреми към избрания обект. Възниква ситуация на лъжлива привързаност, за която предупреждават йогите.

Привързаността е неизбежен спътник на еволюционната работа. Човек се привързва към егрегора и към неговите проводници - идеи, общество, хора. Но това става само за време на общата кармична програма. Когато тя бъде завършена, привързаността изчезва. Ако пак съществува обща кармична програма, но тя не се изпълнява, възниква лъжлива привързаност. Тя е съпроводена с изтичане на енергия и за двете страни. Еволюционна работа не се извършва. "Не мога без теб, но не мога и с теб!" - познато, нали?

Ако читателят е в подобна ситуация и запита: "е, добре де, а какво трябва да направя?", авторът би му препоръчал да остави трактата настрана и след време да започне четенето отначало.

- - -

Служенето на егоическия егрегор не трябва да се бърка с егоизма. Ние никога не успяваме напълно да се справим с егоическия егрегор. Всички занимания, свързани с външна дейност, неизбежно ни включват в различни егрегори - работа, неформални групи, семейство и прочее. Егоистът в обикновения смисъл на думата, е онзи, който получава енергия по канали от различни егрегори, но се стреми да отдава енергия предимно на егоическия. Той е истински енергиен вампир. Такова поведение води до там, че егрегорите, които не успяват да го подчинят, затварят каналите си за връзка и прекратяват енергията си към него. Подобни хора биват изхвърляни от разни неформални

групи, а формалните колективи не ги обичат.

Бидейки прогонен от колектива, тоест — отлъчен от съответния егрегор, човек може да направи опит да промени поведението си. Но може и да продължи по стария начин, опитвайки се да се присламчи към друг егрегор, за да използва неговата енергетика за собствени цели. За известно време такава хитрост може и да мине. Но трябва да знаем, че в даден момент ситуацията непременно ще излезе извън контрол. Защото егрегорите са различни. Едни действат по-меко, други по-твърдо, но голямата част от тях са много по-мощни от егоическия.

Съществува и друг, не толкова наивен начин на поведение. Усещайки слабостта на егоическия егрегор, човек може да се пробва да се внедри в желанието от него егрегор. За целта използва енергията на други егрегори, на които служи и по чиито канали получава енергия. Типичен пример са опитите на някои шефове да получат вниманието на служебно подчинени хубавици.

Такъв подход дава ефект, доколкото е използвана значителна енергия. Но използването на големи енергийни потоци за лични цели води до увеличаване на хаоса у всички участващи егрегори. И те, естествено, вземат съответните мерки. Енергийните загуби неизбежно ще бъдат забелязани и тогава ще последва отговор на съответно енергийно равнище. Това е като ситуацията на шпионин, работещ едновременно за няколко враждуващи страни. Рано или късно него ще го разкрият и ще го очистят. Вярно, че до тогава той ще причини на "собствениците" си твърде много бели.

Във всеки човешки живот ролята на егоическия егрегор е много важна. Но тук, за съжаление, не могат да бъдат дадени никакви общи препоръки. Тази роля за различните индивиди варира в много широки граници. За едни самата съдба е определила да бъдат водени от общоприетите норми и да плуват по течението. За други тази роля е само в избора на течение, а всичко останало е предварително определено, тоест - егоическият егрегор е твърде слаб. На другия полюс се намират хората, на които кармично им е определено да създадат мощен егоически егрегор и да се противопоставят на средата си и на общоприетия морал. Такива хора си създават система на поведение, своя етика и морал, дори оригинална философия. Всеки опит за приспособяване към средата за тях е пагубен: нищо не се получава, а собствената реализация закъсва.

Никой не получава способности безплатно. Един получава дадена способност за сметка на някой друг и затова кармично е задължен да работи за двама. Всяко нереализиране на способности, тоест неизползване на канал за връзка с даден егрегор утежнява личната карма. И то независимо дали човекът осъзнава своите способности. Гениалният писател е длъжен да пише романи, а не да се занимава с проблеми на домсъвета.

Описанието на егоическия егрегор ще бъде непълно, ако пропуснем една негова особеност. Всеки, който служи на егоическия егрегор, притежава минимална свободна воля. Той е роб на своите желания, тоест — на низшите си подсъзнателни програми. За да преодолее подобно робство, човек трябва да потърси по-възвишени цели и идеали, тоест - да се включи към голям егрегор. Но в случая свободата на избора е все едно да си избере пижама на кръгчета или на квадратчета.

ЕТИКА

*"Възлюби Господа, Бога твоего,
с всичкото си сърце, и с всичката си душа,
и с всичкия си разум"*

Евангелие от Матей, 22: 37

"Насила мил не можеш да бъдеш"

Руска пословица

Към проблемите на етиката и моралното възпитание човечеството се отнася крайно пристрастно. Религията и философията се занимават твърде често с тези проблеми. Освен това, съществуват още обществен морал, битов морал и индивидуален морал, които се отличават значително един от друг, а също и от философските и религиозните концепции за морала.

За да бъде описан моралът от една гледна точка, понятието за етика трябва да бъде или значително стеснено, или сериозно разширено. В този трактат ще тръгнем по втория път.

В по-широк смисъл етиката е съвкупност от правила, регулиращи човешкото поведение и то главно в ситуации на избор. Традиционната етика се занимава предимно с проблемите на доброто и злото, и с избора между тях. По-нататък "етика" ще се използва именно в широкия смисъл на думата.

Етиката на егрегора

Каква е главната функция на етиката? Етиката е основното средство, чрез което егрегорите управляват човешките колективи и отделните хора. Затова не може да се говори за етика въобще, а само за етика на един или друг егрегор. От гледна точка на даден егрегор етично е онова поведение, което помага да бъдат изпълнени кармичните задачи на този егрегор. Неетично е онова поведение, което пречи за изпълнението на тези програми. Сложността е в това, че човек е обвързан с много егрегори и всяка негова постъпка влияе върху тях. Така че една и съща постъпка може да бъде етична от гледна точка на един егрегор и неетична от гледна точка на друг.

Егрегорът създава етиката. А в конкретни форми я възплъщава съответният колектив. Етиката на дадения егрегор засяга неговата съдба, тъй като по принцип тя е безучастна към съдбата на отделния човек дотогава, докато не бъдат засегнати интересите на егрегора.

Етиката на егрегора много зависи от фазата на неговото съществуване. В първата фаза, при възникването, когато егрегорът още е много слаб, но се развива интензивно, главна черта на неговата етика е схващането : "който не е с нас, е против нас". В този момент егрегорът все още не е оформен, не са се определили главните му идеи. И в такава фаза всяка критика може да бъде разрушителна. А съмнението направо фатално. Действията се хранят от тънка енергия, а всички хора се делят на два вида: служещи на егрегора и други, които автоматично се превръщат в негови врагове. Усещането за свързаност с егрегора в тази фаза е много силно и е напълно мистично.

Ако запитахме някого защо е привърженик на дадено политическо движение или партия, често отговорът ще бъде лишен от смисъл. Ако настояваме за яснота, рискуваме да предизвикаме отговор от рода на: "Аз съм си такъв и ще си остана такъв, докато съм жив!". Това е типична позиция на фанатик, който се храни само с енергията на нарастващия егрегор. Но все пак на подобни хора не може да им се отрече енергия и

мъжество.

С оформянето на егрегора, с неговото укрепване в тънките светове и със завършване на експанзията му, се променят и неговите задачи. А това води и до трансформиране на неговата етика. Сега са необходими дипломатични отношения със съседните егрегори, налага се балансиране на елементите на усложнената собствена структура. В отминалите битки е завоювана собствена територия и сега вече може да се строят мостове и къщи, казарми и затвори. Може да бъде завършена конструкцията на бюрократическия апарат.

В съответствие с тези задачи се създава и етиката. Тя трябва да бъде достатъчно гъвкава, тъй като регулира сложното поведение на колектива, съгласува много различни дейности в рамките на няколко взаимосвързани структури. И всичко трябва да стане така, че хем вълкът да е сит, хем агнето цяло.

Създадената по този начин етика на пръв поглед изглежда еkleктична и противоречива. И бившите смели пасионарии ужасени слушат как децата и внуците им изповядват ужасни схващания. Според тях "началството може и да не се критикува, макар че дрънка глупости! Бог, естествено, няма, но не е лошо да се пали свещ от време на време! Да се ожениш по любов е тъпо, защото ти се качват на главата, а пък без любов пък е скучно, така че може да се ражда и без съпруг!"

Противоречивостта на такава "битова" етика не смущава изповядващите я, тъй като обикновено човек в реалния живот не се ръководи от тези етични принципи. Защото във важни моменти изборът се извършва от егрегора. Етиката в подобни случаи представлява само опит за осъзнаване на ставащото на равнището на видимите явления. Но не трябва да забравяме, че зад символите на видимата реалност трябва да виждаме явления от тънките светове.

Етиката на егрегора в последна фаза на развитие - пълната кристализация и разпад, - се отличава с краен догматизъм, нетърпимост към всякакви прояви на свобода и творчество, с активизиране на инстинкта за смърт. Става популярна позицията "колкото по-зле, толкова по-добре". Проявява се зъл нихилизъм спрямо всички, които имат отношение към дадения егрегор. Ако кармичната задача не е изпълнена, егрегорът все още притежава значителна енергия. Но тъй като не е в състояние да я използва за самоусъвършенстване, той я насочва към собственото си унищожение. Колкото егрегорът по-зле е изпълнил своята кармична задача, толкова повече неизползвана енергия има на свое разположение, и с толкова по-голяма сила унищожава себе си. В такива години изповядващите съзидателна етика не живеят лесно.

В живота на големия егрегор постоянно протичат процеси на възникване, оформяне и смърт на негови подегрегори, така че като цяло се получава пъстра мозайка от етични системи. И хората, водени от различни егрегори, и самите егрегори, живеещи в различни фази на развитие, често имат свършено различни етики и не се разбират помежду си.

Типични са тъжното недоумение и упреците на поколенията, отраснали във фаза на създаване на егрегора към техните деца и внуци, родени и живеещи във фаза на кристализация. Ако има желание, човек може в известна степен да противостои на тенденциите на кристализация на собствения егoически егрегор, но за големите колективи това е напълно невъзможно.

Отделните личности и колективи като цяло не са отговорни за трансформацията и умирането на егрегора и за прехода му в нова фаза. От хората зависят само конкретните форми и по-хармоничното протичане на тези процеси. Нищо повече. Глупаво е да се смята, че поколението, живеещо в епоха на разпад на егрегора, е по-безнравствено от предишните поколения.

Човешката етика

Без да знаем, че въпросът не е правилно поставен, често се питаме: "Етично ли

постъпвам? Морална ли е тази моя постъпка? Добре ли ще бъде, ако постъпя така?". Необходимо е само едно - да се уточни по отношение на кой егрегор е зададен въпросът.

А уточнението е необходимо, тъй като интересите на егоическия, семейния, религиозния и държавния егрегори често са противоречиви.

Етиката се усложнява с повишаване на еволюционния ръст на човека и със задълбочаване на връзката му с егрегорите. В това отношение трябва да различаваме два типа ситуации.

Първата, когато човек не е включен към никакъв егрегор и постоянно се мятат ту към един, ту към друг. В такива случаи е невъзможно да се изработи някаква етика, тъй като изискванията към неговото поведение от различните егрегори във всяка ситуация са различни. Също така различни са поощренията и наказанията, които му налагат егрегорите. Такъв човек никога не може да се ориентира в онова, което се случва с него.

Вторият тип ситуации е ситуация на дълбоко служене на даден егрегор и също поставя човек пред проблема на избора. Но в случая егрегорът дава на човека голяма реализационна власт и към него тече енергия по широк канал за връзка. Особено важно е, че на човек му е предоставена възможността сам да се разпорежда с тази енергия в процеса на решаване на дадена задача. Така егрегорът предоставя на човек собствена инициатива за творчество.

В дадения случай грешките се заплащат твърде скъпо - от нас, от егрегора и от еволюцията. Затова отговорността е голяма. Но в замяна на това на нас ни се предоставя информационен канал, чрез който при необходимост можем да се обръщаме към егрегора.

Попадайки в трудна и неясна ситуация, човек може да задава въпроси: какво означават това или онова в дадения случай? И по отворения информационен канал в главата му ще се появяват отговори. Анализирайки ги, човек ще проумее какво се случва и ще може да определи поведението си. Но пропускателната способност на информационния канал обикновено е такава, че егрегорът не може да отговори абсолютно точно на най-често поставяния въпрос: "Как трябва да постъпя в дадена ситуация?" Ето защо той дава само най-общо указание. Затова пък на конкретните въпроси, уточняващи ставащото, егрегорът дава и конкретни отговори, формулирани в думи. Трябва да се има предвид, че при наличие на силна връзка между егрегора и дадения човек, егрегорът винаги може точно да каже какво трябва да се направи. Но това става само в изключително важни случаи, когато цената на грешката би била твърде голяма. А в случай на крайна необходимост егрегорът е в състояние да отключи съзнанието на човека и той да действа като марионетка. В други ситуации егрегорът се нуждае от човешка инициатива и творчество. Затова той не е склонен да дава точен и пълен анализ, а още по-малко - еднозначни съвети за поведение!

Трябва да се подчертае, че ако се държим неетично по отношение на егрегора, тоест - не изпълняваме неговите изисквания, той може да ни затвори каналите за връзка и да ни изтласка на по-ниско равнище на служене. А понякога може и дори да се откаже от нашите услуги. Много по-лесно е да си развалим отношенията с егрегора, отколкото да ги настроим. Ето типичен пример.

Млад човек дочува силен зов - у него се появява силно желание да рисува с маслени бои. И той, за радост на близките, започва да се занимава с живопис. Но става така, че не го приемат в Художествената академия и той избира друга професия, занимавайки се с изкуство само в свободното време. И ето че в един прекрасен ден Сатаната, служейки си с ректора на Художествената академия, подшушва на нашия герой: "Слушай, я зарежи тая скучна работа и се отдай на изкуството! Ще усвоиш техниката и вместо да рисуваш от време на време, ще можеш по цял ден да се занимаваш с рисуване!"

И се случват удивителни събития. Изведнъж техниката започва да противоречи на индивидуалното творческо начало. Но каква вреда може да има за един художник, ако

се научи да използва полутоновете и перспективата? Май никаква! Е, да, но тук се е намесил художественият егрегор, който е поставил забрана: "Ти може да наблюдаваш всички тези подробности - тон, полутон, контури и прочее, но аз искам от теб да рисуаш само онова, което е важно за мен! И то в онзи стил, който аз ти посочвам!"

Така любителят, превърнал се в професионалист, се сблъсква с нуждата от развитие на своята техника, тоест - от разширяване на канала за връзка със своя егрегор. Но и това не е всичко. Художникът се сблъсква и с изискването да промени начина си на изразяване. Което означава, че трябва да се включи към егрегора, съответстващ на професионалната организация Съюз на художниците. А този егрегор винаги е строг и работи на ниски енергийни честоти. Той обслужва административната йерархия при тоталитарния вариант, или "народа" при демократичния вариант. И в двата случая енергийната честота на потоците се оказва на по-ниско ниво отпреди. В резултат на това човек започва да се държи неетично към художествения егрегор. И в крайна сметка, първият егрегор го изключва от своя канал за връзка. А към професионалния егрегор той все още не е включен, тъй като това изисква известно насилие над себе си. И за художника възниква тягостна ситуация: четката го отблъсква, вместо познатият полет на мисълта, настъпва черната тежест на баналното. Висшите канали към егрегора на художественото творчество са затворени. Но все пак трябва да се живее и художникът зарязва своя роден егрегор, ставайки роб на професионалния. Обаче полека-лека оригиналността му изчезва и той се превръща в един от многото занаятчий, рисуващи в някакъв общоприет стил.

Описаната история се среща твърде често. Но тя е само един от полюсите. На другия полюс се намира геният на масовата култура, чийто главен художествен канал е свързан с егрегора на неговия народ. Той е напълно адекватен на неговия енергиен поток, съумява да се възползва от краткотрайната слава и след десетина-двайсет години бива напълно забравен. Заедно с творенията си. Между тези два полюса съществуват множество творци, опитващи се да съчетаят своите индивидуални егрегори с професионалните. Те се опитват да приспособят своите индивидуални способности към изискванията на обществения егрегор. Онези, които не успеят, създават творби, определяни като "изкуство за изкуството". Други, които са се приспособили, творят произведения, размътени от ниски вибрации.

Връщайки се към проблема за човешката етика, ще забележим, че етични проблеми възникват само в два случая. Първо, когато човек не може да разбере какво иска от него егрегора, комуто служи. И второ - когато трябва да избере / ситуативно или за дълго/ егрегор, на когото ще служи. Човек винаги възприема волята на егрегора интуитивно. В един момент той *просто знае* как трябва да постъпи. Изкривяване на сигнала на егрегора е възможно само в случаите, когато каналът за връзка е твърде слаб. Ако човек живее така, че му е безразлично как се държи, това е сигурен белег, че той не е включен в канал и постъпките му нямат никаква роля в живота му. Но точно съвкупността от постъпки за дълъг период от време определят бъдещата му съдба. Изпитанията, поставяни от егрегора, понякога биват слаби и продължителни, друг път — кратки и силни. Вторият тип изпитания е лесно забележим и затова ни се струва, че е по-разпространен. Когато съдбата нанася удар е ясно и разбираемо. Всички виждат дали човекът е издържал на удара. А малките изпитания, продължаващи години, които изискват етични отговори? Защо тях не ги виждаме?

По-горе бе разгледано как егрегорът реагира на не етично човешко поведение. Но съществува и втори етичен проблем - изборът на егрегор. Тук проблемът е в каква степен човек е свободен да си избира егрегор?

Въпросът е твърде сложен, тъй като при всеки човек има един най-висок от всички кармично предопределени егрегори, който се нарича висш кармичен егрегор. Целият

живот представлява служене на този егрегор. Този егрегор обикновено е безразличен към частните постъпки на дадения човек, но внимателно следи общата линия на неговия живот и особено за смяната на основните му егрегори. **Ето защо, ако изборът на този или онзи егрегор е неетичен спрямо висшия кармичен егрегор, винаги след това настъпва много силна и бърза кристализация: човек умира преди определения ден.**

Но от какво трябва да се ръководим при избор на егрегор? Тук трябва да се има предвид принципът на съгласуваност на честотите на основните енергийни потоци. А това означава следното. Всеки от нас се намира на определено еволюционно равнище и работи само на определени енергийни честоти. Това се отнася и за егрегора, с който сме свързани. Хармонично взаимодействие с него имаме само тогава, когато равнището на човека и честотата на егрегора са еднакви или поне не се различават много. Пример за това е принципът на табуто на религиозните лидери, и принципът "не хвърляйте бисери на свинете". Обикновеният воин не може да се докосва до висшите енергии, с които работи върховният жрец. А върховният жрец трябва да предава на народа информацията в достъпна форма. Затова всички религии се делят на езотерична и екзотерична част.

Егрегор се избира в съответствие с нашето еволюционно равнище. Но понякога ни се налага да работим и с егрегори, стоящи на по-високо или на по-ниско еволюционно ниво. Тогава ни се дава възможност да избираме онзи тип служене, отговарящ на нашето равнище. Или както се казва: иди, щом те викат, но дай максимума, на който си способен.

Предопределен е не само егрегорът, с който кармично ще бъде свързан даден човек, но и равнището на неговото служене. Тоест - ширината на канала за връзка. Неетичното поведение към кармическия егрегор води до там, че той стеснява канала за връзка и човек няма сили да изпълнява своята кармична задача. Получава се ситуация, когато човек не може да живее без егрегора /кармичната програма не е отработена/, а взаимодействието с него е незадоволително и не хармонично. В превод на делничен език, това означава да ни се струпат на главата безброй малки и едри неприятности и нещастия.

Интензивното служене на егрегора /поддържане на широк канал за връзка/ изисква доста много от човека. За да се държи етично, на човек му трябва точна оценка на ситуацията, в която попада. Но оценка не само от собствена гледна точка, а и от гледна точка на егрегора. Едва след като премине през подобна проверка и я издържи, егрегорът му поставя задача. Всяко неизпълнение на тази задача би се тълкувало като неетично поведение спрямо егрегора.

Сложността се крие в това, че колкото е по-високо нивото, в което е включен човек, толкова по-творчески стават поставяните от егрегора задачи. И толкова по-сложна е егрегориалната етика. Опити за осъзнаване са нужни, но те не водят до пълен отговор. Егрегорът твори и поставя пред човек задачи, които не приличат на нищо, познато досега.

Огромната сложност при построяването на ментален модел на етиката, тоест преводът ѝ от областта на интуицията в областта на разума, не значи, че този превод е невъзможен. Напротив, на определено равнище егрегорът изисква от човека служене с всички сили и способности, в това число и ментални. И често решаването на поредният проблем идва по ментален канал. Тоест, във формата на мисли-откровения на егрегора, изпратени след внимателен анализ на ситуацията. И без тях интуитивната догадка не би била възможна.

Всяка качествено нова степен на развитие се постига трудно и мъчително. Не правят изключение самосъзнанието и осъзнаването на еволюционния процес /еволюционното съзнание/. Слабост на самосъзнанието е постоянната необходимост от самоутвърждаване на собствената оригиналност и самостоятелност. Всъщност това усещане представлява потвърждаване на своята самобитност, тоест — на своята отделност от обкръжаваща среда. Слабостта на еволюционното съзнание води до постоянно търсене на целта и смисъла на живота. А също и на опити да бъде намерена такава форма на битието, при която дори само поддържането на живота ще осигурява еволюционен

растеж. Но това е невъзможно.

Работата е там, че до появата на самосъзнание еволюционното развитие протича само във формата на борба за съществуване. И цялото творчество се извършва в рамките на тази борба. Тук господства принципът: оцелявам - следователно съм в еволюционния поток. След появата на човешкото самоосъзнаване и зачатъците на еволюционно съзнание това се оказва недостатъчно. **Човек, освен че трябва да оцелява, е кармично задължен съзнателно да служи на еволюцията.** Но това е много трудно, тъй като в началото еволюционният процес надарява човека с твърде смътна и противоречива съзнателност. Господ-Бог е всеблаг, тогава как да обясним съществуването на Сатаната? Как да се преборим със злото в себе си и в света? Многочислените средновековни теологични дискусии по тези теми всъщност са опити за ориентиране в течението на еволюцията. И това са опити твърде наивни от съвременна " научна" гледна точка. Но многозначителни от гледна точка на законите на еволюцията.

Морал

Колективният морал всъщност е рационализация на етиката на дадения егрегор. Моралът винаги е груб, схематичен и статичен, и не може адекватно да отрази етиката на егрегора. Затова цел на морала се явява настройката на енергията на егрегориалния канал. В такива случаи хората говорят за служене на духа на колектива, в противоположност на служене на буквата. Впрочем, духът е твърде разтегливо понятие, което всеки може да възприема по свой начин. И така егоистичните мотиви, тоест, влиянието на егоическия егрегор, могат да бъдат вплетени във всяко действие. Затова обществото е склонно да действа по принципа на католика, стремящ се да стане по-голям католик от папата, придавайки формална роля на етиката на егрегора. Тази тенденция се проявява по различен начин във всяка фаза от живота на егрегора.

Функцията на морила се свежда до това -да застави членовете на даден колектив да служат на съответния егрегор. Но парадоксът се крие там, че всъщност е невъзможно човек да бъде заставен да служи на даден егрегор, тъй като служенето винаги е доброволно. Моралът не е начало на служенето, а негов край. В този смисъл човек, започнал да служи на егрегора, всъщност се опитва да рационализира принципите, по които действа. Но обратният подход е невъзможен. Човек, следващ морални принципи, не получава канал към егрегора и не му служи. Затова категориите на морала винаги биват възприемани от новите поколения като нещо фалшиво.

За онзи, който няма канал за връзка с даден егрегор, в най-добрия случай моралът играе ролята на подсказване как трябва да постъпи, за да не си навлече гнева на колектива. А в най-лошия случай моралът е верига, ограничаваща неговата свобода. Моралът не позволява на служещия да мисли в обичайните ситуации, включени в моралния кодекс. И по този начин той икономисва сили и внимание, а така също се предпазва от множество грешки. В нешаблонни ситуации човек директно пита егрегора и получава инструкции. И ако те противоречат в нещо на общоприетия морал, той не се тревожи особено много.

Моралът е удобен за злоупотреба. Онзи, който винаги се държи морално, не може да бъде упрекнат. Но *по принцип* такъв човек не може да служи на егрегора, изискващ **етично** поведение във всяка ситуация, и особено в творческа. Всяка ситуация е сложна по различен начин и трябва първо да бъде разгледана най-подробно. И чак след това да бъде търсен етичен начин на поведение. Погрешно е да се схематизира ситуацията чрез морални принципи и категории.

Кой човек е аморален?

Тук трябва да се определят две съвършено различни понятия - аморалност към

определен колектив, в който влиза даденият човек, и аморалност по отношение към себе си. Аморалното поведение по отношение на определен колектив често представлява грубо нарушаване на етиката на съответния егрегор. То води до там, че егрегорът прекратява връзките с човека, а колективът го прогонва. Аморалното поведение към себе си представлява неправилна реализация на собствена кармична програма и в частност - служене на неправилния егрегор. Но такъв човек може да бъде определен от околните като морален. Неговото поведение по отношение на всички егрегори може да бъде напълно етично с единствено изключение: то не е етично към неговия висш кармичен егрегор, който често не е свързан с никакви конкретни колективи. Затова и индивидуалната етика се постига толкова трудно. "Не съдете, за да не бъдете съдени" /Евангелие от Матей, 7:1/.

Тук "не съдете" означава едновременно и "не правете изводи въз основа на своята етика" и "не осъждайте", и дори "прощавайте", тоест - не затваряйте своите канали за връзка към дадения човек. Тогава няма да бъдете съдени, тоест егрегорът няма да затвори своите канали за връзка с вас.

Главната трудност в проблема за морала е в това, че моралът изпълнява едновременно две противоположни функции: помага за служенето на егрегора и пречи на това, установявайки определени рамки. Затова всеки, у когото се е събудило еволюционно съзнание и се опитва съзнателно да формира своя етика, трябва да установи собствени граници. В техните рамки той трябва да се подчинява на етиката на свързания с него егрегор. Извън тези граници човек действа на свой риск, падайки и разбивайки носача си, но стремежи се към трудно постиганата етика на своя висш кармичен егрегор.

Граници на етиката

Ако някой, който ви има доверие, ви разкрие душата си и започне да ви споделя своите проблеми, а накрая ви помоли: "кажи ми сега как да постъпя?" - знайте, че ви изкушава дяволът.

Ако човек, озвал се в ситуация, в която, каквото и да направи, световната хармония необратимо ще пострада, и ви поиска съвет "как да постъпя етично?" - трябва да знаете, че лукавият вече е показал крайчето на своята опашка.

Единственият честен отговор би могъл да бъде: "Не знам. Иди и страдай!"

За кармичните престъпления се заплаща чрез нехармонична карма. Дори и най-мъдрият избор, не може да промени кармичната програма, вече утвърдена от егрегора. Разбира се, искреното разкажание и вяра творят чудеса, но всеки, който години предано е служил на егоическия егрегор, знае, че егоцентризмът не може да се разкае за повече от десетина минути. Подсъзнанието винаги получава своето, тъй като за него откъсването от главния енергиен канал е смъртоносно.

Тежките житейски обстоятелства, помрачаващи живота, се дават от егрегора, за да променим своята етика. Но за това не е достатъчно да сменим менталната си програма, за да разберем че трябва да сме добри и прочее. Необходимо е да се промени онази подсъзнателна програма, която - с лекото участие на съзнанието, - прави избор в реални ситуации. Но този процес е мъчителен и дълъг и може да бъде облекчен в малка степен.

Най-голямата помощ, която може да бъде оказана някому, се състои в разширяване на неговото съзнание. Всякакво внимание, съчувствие, участие и енергийна поддръжка са временни мерки и не решават проблемите, тъй като помагат на човек да остане на предишното си еволюционно равнище.

Трябва да разберем, че етичното поведение съвсем не отменя необходимостта от страдание. А етично поведение към някого, в когото се борят висшето и низшето начала, често изисква засилване на тази борба и извеждането му на равнището на съзнанието. Това субективно може да бъде преживяно като зло.

"За какво ми са тези ваши висши материи, когато аз искам само едно - да се омъжа и да имам деца?"

На изповядващите подобни мъдрости им предстои още дълго да се мъчат, докато не стигнат до извода, че едно е, което те искат, и съвсем друго - онова, което егрегорът иска от тях!

На пръв поглед може да е жестоко да се въвежда низшето начало в съзнанието на човек, който е дошъл и моли за помощ. Но точно в този момент човек е най-открит за въздействие и същностни изменения. И ние не трябва да бъркаме целите на еволюционното развитие с интересите на низшето "аз".

Ако човек умира от глад, дай му хляб. Но виж за какво ще мечтае той, когато се насити. Няма ли да поиска целувкова торта, шампанско и красива компания?

Глава 4

СЕМЕЙСТВОТО

"Казват му неговите ученици: ако е такова задължението на човека към жената, няма полза да се жени. А Той им рече: не всички възприемат тази дума, но ония, на които е дадено."

Евангелие от Матей, 19:10- 11

Кармичните задачи

Браковете, както е добре известно, се извършват на небесата. Появата на семейство и възникването на определен тип привличане между двама души от противоположен пол често бива наричано "любов". И всичко това обикновено води до недоразумения.

Любов се нарича включването към силен енергиен канал: но любовта може да бъде любов към крехка свинска пържолка, към сестра и към майка, към любовница, към съпруга, към деца... Това са различни състояния, които човешкото съзнание не различава съвсем ясно.

По принцип любовта е знак, чрез който може да се каже: мен ме включват към нов егрегор и ми предстои голяма работа. Традиционното за Запада схващане, че любовта е подарък от съдбата, е заблуда. То води до там, че човек не забелязва и съответно не изпълнява предназначенията му от егрегора кармични програми. Изчезването на любовта е свързано с изчерпване на съвместните кармични програми или с изтичане на времето, което е определено за тях.

Откриването на широк канал към новия егрегор - бъдещото семейство - се съпровожда с две събития, свързани тясно едно с друго. Първото е разширяване на съзнанието. Второто е усилване на енергетиката. Но ако усилването на енергетиката обикновено се преживява положително и е възпявано от стотици поети, то проблемът с разширяване на съзнанието е много по-сложен.

Съзнанието бива насилствено разширено от семейния егрегор и обикновено егoическият егрегор не е подготвен за това. Изведнъж *другият човек* се оказва същностно важен. "Без теб не мога да живея, по цял ден мисля само за теб!" -това са

типичните симптоми за разширяване на съзнанието. Новото състояние е обида за егоическия егрегор. Човекът е изпаднал в зависимост от друг - от неговото присъствие, от настроението му, от настроенията му. Възниква въпрос: на кой егрегор служи влюбеният? Решението на проблема винаги е индивидуално и е между два полюса: пълно подчинение или пълно неподчинение на семейния егрегор. В първия случай човек става роб на семейството, а във втория - негов диктатор. Някъде между тези две крайности намира своето място всеки от нас.

Във връзка с избора - служене на егоическия или на семейния егрегор - трябва да отбележим още нещо. Една от най-главните цели на еволюционното развитие е разширяване на съзнанието и затова неговото съзнателно стесняване е кармично престъпление. То силно утежнява бъдещата карма. Когато човек чуе зова на семейния егрегор, това означава, че семейният егрегор ще опита насилствено да разшири неговото съзнание. Ще го застави да види другия човек с неговите болки и радости и да ги приеме като свои. Това принуждава егоическия егрегор да се стесни, включвайки чужди желания сред собствените. Егоическият егрегор започва да се бори за своите накарнени интереси, изкушавайки човека отново да стесни съзнанието си, като изключи от него другия. Преодоляването на това изкушение е и главна еволюционна задача в първия период на формиране на отношенията в семейството. Невъзможно е да не дадем къшей хляб, гледайки в очите умирация от глад; но съвсем друго е да го отминем, извързвайки глава.

За връзката с егрегора трябва да съдим не само по интензивността, но и по дълбочината и главно - по неизбежните контакти. Силните емоционални преживявания често биват повърхностни и краткотрайни. Продължителните кармични връзки се крепят на по-здрави основи.

Необходимо е да кажем няколко думи за привързаността и непривързаността.

Идеалът за вечната любов винаги трогва човешкото сърце. За съжаление, той има твърде малко отношение с реалността. Любовта е енергия, която ни се дава от егрегора, за да изпълним конкретни задачи. И когато тези задачи са изпълнени, любовта си отива.

Любовта съвсем не е подарък. Тя е знак, че са задействани кармични програми, заедно с които се появяват и обстоятелства, облекчаващи тяхното изпълнение. В Индия, например, любовта се смята за голямо нещастие в човешкия живот.

Никой не иска съгласие от човек за включването му в тези или онези кармични програми. Егрегорът просто го поставя в определени ситуации, предизвиквайки у него определени чувства и мисли. А след това - потъвай или плувай, както искаш. По време на изпълнение на кармичните програми, свързани с определен колектив, егрегорът привързва един към друг членовете на този колектив. И това понякога става с помощта на любовта, която пламва в сърцата им. Затова любовта от определена гледна точка е нещастие: кармичните програми често са дисхармонични, а човек насила го привързват към тях. На сърцето не можеш да заповядваш, любовта е по-силна от егоизма, тя успява да разшири съзнанието и сферата на активност на влюбените.

Но истинската опасност за любовта е друга. Привързването по време на действаща кармична програма е неизбежно, то е заложено в природата на нещата: майката се привързва към бебето си, човек - към любимата работа, и прочее. Съблазната на привързването, за която предупреждава карма-йога, се получава при два важни момента: привързване към резултата от своя труд и привързване към ситуации, когато кармичната програма вече е отработена. Да разгледаме тези моменти, отнесени към случаи, засягащи семейния егрегор.

Когато двама се срещнат и влязат в контакт, те всъщност се заемат със строителството на дом в гънките светове. Този дом е предназначен за нов, създаван в момента колектив. И

колкото повече двамата се доверяват един на друг, колкото повече изпитания преминават заедно, толкова по-добре ще се разбират и толкова по-здрави ще бъдат стените на този дом. И без особени усилия те ще жънат сладките плодове на своите отношения. Но точно тук се крие голямата съблазън. Енергията, която получаваме, никога не ни се дава без причина. Тя винаги трябва да служи за развиване в потока на еволюционния процес. И ако нашите двама герои са привикнали постоянно да получават допълнителна енергия, в един момент те ще научат, че това не става по Божия милост, а е съвсем определена форма на еволюционна работа. И когато работата е свършена, егрегорът ще затвори канала и ще спре енергията. Но навикът да получават енергия ще си остане. И точно това се нарича привързаност към резултатите от своя труд, за което предупреждава карма-йога.

Външно това обикновено изглежда така: "Когато се запознахме и заедно преодолявахме трудностите, ни беше толкова хубаво, защо сега вече не е така, къде изчезна радостта от общуването между нас?"

А тук правилният въпрос е друг: откъде идваше тази радост?

Обичайният отговор - от съвместното преодоляване на трудностите, е непълен. Трябва да се каже ясно: радостта е идвала от изпълнението на съвместната кармична програма. Възможно е в момента на построяване на дом в тънките светове съвместната кармична програма да бъде рязко променена и ако, например, поискаме да имаме деца, егрегорът да не позволи неговата енергия да бъде използвана за подобни "екстри".

Но промяната в кармичната програма може да не се окаже най-трудното изпитание. Често най-големи съблазни възникват, когато тя е към края си. Тогава енергията, съпровождаща общуването, изчезва и ако човек се е привързал към нея, ще страда - тихо или шумно, според темперамента си.

Да се върнем към темата за силата на човешката връзка с егрегора. Тази тема, приложена към семейния егрегор, звучи така: колко силни и продължителни ще се окажат чувствата ми към моя партньор? Ще можем ли двамата да създадем щастливо семейство?

Отдавна е известно, че силната любов не е нито необходимо, нито достатъчно условие за щастливо семейство. Но как тогава да се ориентираме?

Съвместна кармична програма на даден човек с егрегор /или с друг човек/ може да започне или с бурно енергийно избухване, или тихо и незабележимо. Но тя задължително ще бъде съпроводена от силна връзка, от привързаност, която може да приеме всякаква форма. Но ще засяга не само повърхностните ментални и емоционални състояния, а и техните дълбоки същности. Това може да бъде и любов-жалост, за която често пише Достоевски, и чувство за вътрешна отговорност за съдбата на другия. Състоянието "не мога да живея без теб" не винаги се съпровожда от силна кармична връзка. За тази връзка е задължително усещането "другият не може да живее без мен". В по-хармонични случаи човек изпитва и двете чувства. И тогава в съзнанието му едното може да изтласка другото. Ориентирането в подобни ситуации е доста трудна работа, особено на младини, когато човек не се познава достатъчно. Но трябва да знаем, че егрегорът никога не поставя прости задачи.

Друг признак за силна кармична връзка представлява естествеността на събитията. Субективно те протичат така, сякаш не биха могли да се случат по друг начин, макар че на страничния наблюдател може да изглеждат екстравагантни. Освен това много проблеми се решават някак от само себе си, а други, съществени, изобщо не възникват. И животът сякаш започва да тече по-бързо.

Не е лесно да се четат книги за кармата, трудно се разбират нейните букви, макар че винаги има леки намеци. Както и да се развиват събитията от външния и вътрешния свят на чо-: века, целта им е една - човек да разбере устройството на света и своето

собствено. Освен това низшето "аз" трябва да види висшето "аз". И зад видимия материален свят да бъдат видени тънките светове, а зад тях — Абсолютът.

Има три вида семейни егрегори. Първият вид засяга родителите, вторият - децата, а третият - въздействието на семейството върху околната действителност.

Възпитание на родителите

Работа за еволюцията изпълва нормалния човешки живот. Обучението на детето представлява трудна и продължителна работа. А когато то порасне, започва да дели силите и времето си между два основни егрегора: семейния и служебния. В този смисъл семейният егрегор е незаменим, тъй като в човека не възниква съдбоносният въпрос: какво да правя през свободното си време? А не възниква, защото семейният човек няма свободно време. Затова пък се появяват други актуални въпроси: какво означава всичко това, което става с мен? Накъде ме влечи потокът от събития, който цял ме поглъща и е толкова ненаситен?

Не може да се каже, че философското осмисляне на битовия семеен живот е било любима тема за философите. А това наистина е жалко. Защото, както казва една източна мъдрост, всичко наистина голямо се извършва чрез малки, незабележими промени. Подвигът, извършван с титаническо напрежение на силите, винаги е бил предшестван от дълга подготвителна работа и е символ на нейното привършване. А кармата се създава и се преодолява чрез всекидневна монотонна работа, която с нищо не е забележителна.

И така, семейният живот започва. Първата кармична задача за двамата е да се научат да създават отношения, за да построят своя дом в тънките светове. С други думи - започват да усвояват канал за връзка със семейния егрегор. Втората кармична задача е да се разбере етиката на егрегора и да се научат да му служат. В дадения случай това означава да бъдат разбрани общите и ситуативните задължения пред съпруга /съпругата/.

Налага се да проумеем на какво трябва да научим партньора си, какви негови качества трябва да променим и какви - да приемем, а също така и как да се променим самите ние. Първичното състояние на всяко новосъздадено семейство винаги представлява модел на хаоса. А така нареченото "шлифоване" всъщност е въвеждане на ред в този хаос. Този процес протича много по-лесно, когато се взема предвид етиката на семейния егрегор. Наказанието на егрегора не са скандалите и разправиите, а взаимното отчуждение между съпрузите. Поощрение представлява чувството за единство и засилената енергетика у двамата.

Тук трябва да се има предвид разликата между осъзнаваната и фактическата етика в човешкото поведение. Мъжът може неправилно да смята, че неговите семейни задължения се ограничават само с грижата за материалната издръжка на семейството. Но може да се окаже така, че неговите *мисли за семейството*, две-три случайни ласкави думи към съпругата и един внимателен поглед към децата да са достатъчни за поддържане на семейния егрегор. Проблемът е да бъде насочена в нужната посока необходимата енергия. Външните действия в това отношение са вторични.

Когато съпрузите са се ориентирали в семейната етика на своя семеен егрегор и вече са построили дома си в тънките светове, те навлизат в нова фаза на семейния живот. Тогава пред тях застава третата кармична задача. Те трябва да усвоят външната етика на семейния егрегор, засягаща техните отношения с външния свят. Тук се наблюдава пряка зависимост: колкото по-задружно е даденото семейство и колкото по-силен е техният егрегор, толкова по-силно ще влияе то на околните и толкова по-малка е възможността да се затвори в своите тесни семейни рамки.

И четвъртата задача на семейството е възпитанието на децата. И тук, както и при срещата с всеки човек или явление, *главната задача е да разберем*.

Читателят може би ще запита: защо авторът през цялото време настоява за познанието на света и почти нищо не казва за въздействието върху него? В съвременната западна култура има силно залитане към активното поведение. Позицията "да поискаш - да действаш - да получиш" трябва да бъде на второ място. А на първо задължително трябва да бъде позицията "да погледнеш - да видиш - да осъзнаеш - да разбереш" /или "да поискаш - да се ориентираш в причините за желанието - да промениш целите си". Освен това въздействието върху света би трябвало да бъде хомеопатично. Човек има твърде малко сили, затова хаосът в света е толкова голям.

За отглеждането на детето е писано много и то винаги от гледна точка на интересите на детето. В същото време този процес е не по-малко важен от гледна точка на възпитание на родителите. Известно е, че възпитанието на детето изисква самовъзпитание на родителите. Но от кармична гледна точка втората задача може да се разглежда като напълно самостоятелна.

Често появата на собствено дете представлява сериозно кармично изпитание. На плещите на родителите ляга истинска тежест - отговорност за живота на детето. Увеличава се натоварването. Подсъзнанието реагира еднозначно чрез стесняване на кръга от интереси, тоест - чрез стесняване на съзнанието. Световните проблеми, проблемите на приятелите, професионалните амбиции - всичко това остава някъде встрани и се покрива с мъгла. Някъде към тридесетте мъглата сякаш малко се поразсеива и настъпва осъзнаване на промяната в жизнените позиции, често под формата на криза. И се проявява разположението на основните егрегори - семеен, служебен, егоически...

Главната роля принадлежи на семейния егрегор. Той изисква особено интензивно служене. Когато децата много ни досадят, не можеш да се отгървеш от тях, като ги изпратиш в другата стая. Отглеждането на дете е школа, с която нищо друго не може да се сравни. Хората, които са преминали през тази школа, се сдобиват с чувство за отговорност, с умение за системен труд и с дарба да не забелязват онова, което им е неприятно. Това умение се оказва много ценно, тъй като повишава равнището на концентрация. Но то същевременно представлява и голямо изкушение. Защото можем така да се оградим от всичко, че да не забележим своите кармични задачи.

Втората роля на семейния егрегор е, че той учи на групова работа. Той формира у нас отговорност пред групата /семейството/ и ни учи как да намерим своето място в света. В същото време той представлява и силно изкушение, тъй като след появата на детето егото за пръв път излиза зад пределите на личността и започва да върши безобразия.

Третата роля на семейния егрегор демонстрира пред родителите модела на еволюцията в миниатюра. Наблюдавайки развитието на своето дете, ние можем да получим отговор на най-различни въпроси, разбира се, ако умеем да наблюдаваме. Защото егрегорът често говори със символен език, както подсъзнанието говори чрез сънища.

И накрая, четвъртата и може би най-главна роля на семейния егрегор е в това, че той принуждава човек да се заеме с възпитанието на своето дете. В този процес често се случват най-важни изменения, включително и разширяване на съзнанието. Затова следващите редове могат да бъдат прочетени от две гледни точки. Първо, от гледна точка на това какво е необходимо на детето. И второ - какви влияния оказва върху родителите една или друга ситуация, и какви промени изисква от тях егрегорът.

Възпитаване на детето

Както казва една индийска мъдрост, детето е чужда душа, която е дадена на родителите за възпитание. Душата, разбира се, не е съвсем чужда, тъй като между родителите и детето винаги има кармични връзки. Но не е и тяхна собственост.

Осъзнаването на кармичните задължения към детето зависи от еволюционното равнище на родителите. А степенята на това осъзнаване влияе върху ефективността на възпитанието и качеството на семейния живот. Егрегорът винаги изисква от родителите напълно определени действия и ако родителите не знаят какво се очаква от тях, грешките им се заплащат твърде скъпо.

Родителските задължения условно могат да бъдат разделени на две групи: първата група включва осигуряване на защита от външния свят и поддържане на съществуването на детето. Втората се отнася до неговото обучение.

Защита

Всяко дете се ражда с определена кармична програма и в момента на зачеването за него се открива канал за връзка с външния му кармичен егрегор, който ще му осигурява защита - понякога с помощта на родителите, понякога без тях. В живота на всеки човек /и не само в детството/ този егрегор осигурява определено равнище на безопасност. И старанията на прекалено загрижените родители да повдигнат това равнище над предвиденото от егрегора винаги са обречени на неуспех. Има случаи, когато родителската бдителност угасва за момент и въпреки това детето сякаш по чудо избягва смъртна опасност.

Натрапчивото майчино безпокойство за детето, намиращо се временно извън сферата на контрола ѝ, пречи на егрегора да следи неговите действия. Много по-правилно е майката да изпраща към детето си само позитивни мисли и да остави останалото на егрегора.

Тук е особено важно, че освен неговият висш кармичен егрегор, в защита на детето се включва и семейният егрегор. И колкото той е по-енергичен, толкова по-висока ще бъде неговата устойчивост и толкова по-рядко ще се случват нещастни случаи.

Друг важен момент е, че детето трябва да се научи само да включва канала за връзка със своите егрегори, за да получава от тях помощ и защита. Ако постоянната и прекомерна родителска защита му е напълно достатъчна, то никога няма да развие тези умения. С други думи - майчината пола откъсва детето от Бога.

Обучение

Обучението представлява откриване на канал за връзка с егрегора. По този канал човек според желанието и нуждата може да получава или да предава информация и енергия на егрегора. Но за да може от егрегора към човека да постъпва разбираема информация, човек трябва добре да изучи езика на дадения егрегор - на религията, на науката, на изкуството. Въпреки че общуването между човек и егрегор става на телепатично равнище. Но познаването на езика на дадения егрегор все още не дава възможност за откриване на канал за връзка. Нужно е и съгласието на егрегора, тоест, казано на всекидневен език - талант и способности.

Възпитание на поведението

Трябва ясно да се разграничава етиката на егрегорите на групите, обкръжаващи детето /семейството, социалната прослойка, нацията/ от етиката на неговия висш кармичен егрегор. Създаването на канали за връзка с егрегори от първия тип се нарича социална адаптация. Създаването на канал за връзка с висшия кармичен егрегор представлява оформяне на лична етика. То е тясно свързано с еволюционното развитие на човека. За да не смесват двете понятия в детското съзнание, родителите са длъжни във всеки конкретен случай сами ясно да ги разграничават.

Социалните поведенчески норми представляват език, чрез който се определя груповата

принадлежност на даден човек. Отивайки в тоалетната, човек се извинява за нарушаване на груповото поле, и в зависимост от своя социален слой, казва: "извинете ме за минутка", или "ша ида да пусна идна вуда". И едното, вместо другото, представлява грубо нарушаване на етиката на съответната група. Тази символика се постига от детето чрез усвояване на езика. Детето бива обучавано да постъпва по определен начин.

"Защото така е прието, така правят всички, иначе хората няма да те приемат". По-възрастните не трябва да бъдат прекъсвани. Ако на улицата бабичка те помоли да я преведеш на другия тротоар, ти си длъжен да го направиш. Всичко това се нарича социална адаптация и трябва да бъде изпълнявано рефлексивно: включва се каналът "подсъзнание - егрегор" на даден социален слой. Но дали ще преведеш бабичката на другия тротоар, или до нейния дом, и дали ще я запиташ как се справя с тежкия живот и ще продължиш да ѝ помагаш и в бъдеще - това вече зависи от твоя висш кармичен егрегор. А това означава, че в момента, когато възрастната жена бъде преведена до спасителния тротоар, става превключване на егрегорите - от социалния към висшия кармичен. Това води и до превключване на *етиката*. Внимателният наблюдател ще забележи това по промяната в изражението на лицето.

Но задачата по социална адаптация не се изчерпва само с изучаване на съответния език. Тя изисква още и умения да смиряваме себе си, вписвайки се в дадени рамки. Понякога ни се иска да унищожим врага си или поне да му пооскубем перушината, но това не трябва да се случва. Тук позоваването на житейските закони /"не трябва - и точка!" или "не трябва, защото така ще стане още по-лошо!" / не е убедително. Затова в такива случаи възпитателят интуитивно се обръща за помощ към висшия егрегор на възпитаника и по принцип претърпява неуспех. Но не защото се е обърнал към погрешен адрес, а защото това не е истина. "Къде е твоето благородство?" или "Прости му и той ще ти прости следващия път!" или "Хайде сега се помирете и пак ще бъдете приятели, както преди!" - всички тези съвети увисват във въздуха. Ние не се сдобиваме лесно с умение да променяме гнева си в милост. Особено в наши дни, когато милосърдието не е най-тачената добродетел. И тук възниква типична ситуация: психическата тежест от натиска на външния свят, провеждана чрез социалния егрегор, е много силна. Тя може да се облекчи само като частично се прехвърли върху висшия кармичен егрегор. Но възниква въпросът: как детето да бъде включено към него?

Най-напред трябва добре да помним, че всеки кармичен егрегор дава указания чрез мисли и чувства във форма на ***вътрешни импулси и желания***. Схващането "аз по-добре знам какво иска детето ми" в случая не е приемлива. Ако у детето съвестта в момента не говори, тогава външна корекция на поведението му може да се постигне, само ако то в определени ситуации се държи така, сякаш у него има нещо подобно на съвест. Лошото е, когато тези ситуации се отнасят към определени социални егрегори. Тогава съвестта, тоест — индивидуалната етика, не може да се прояви. Причината е, че е зароботил канал за връзка с друг егрегор.

Второто съществено обстоятелство е в това, че каналът към егрегора се включва само тогава, когато ***човек сам поиска контакт с дадения егрегор***. И ако на детето всичко му е ясно и то няма проблеми, такъв канал просто не се открива. Поставяйки детето пред проблем, не трябва да се поддаваме на изкушение да направляваме мислите му в правилната, моралната посока. Защото това би означавало, че му затваряме канала към неговата индивидуална етика.

Но основната работа по възпитанието се извършва от семейният егрегор. Разбира се, известна роля играе и "възпитателният процес". И то такъв, какъвто го разбират родителите: конско евангелие, наказания, поощрения и прочее. По-съществена роля играе семейната среда, в която детето расте. Но главното е прякото енергийно и информационно въздействие на семейния егрегор. Външно това се възприема така, сякаш децата сами растат, проявявайки различни - положителни или отрицателни - качества. Естествено, семейният егрегор влияе и върху родителите, но за детето той

служи едновременно като бавачка и като главен духовен ръководител. Прякото въздействие на собствения висш кармичен егрегор върху детето е все още слабо и се изразява чрез другите егрегори.

По този начин родителите в най-голяма степен възпитават детето тогава, когато укрепват семейния егрегор. Например, обикновената молитва преди ядене. Или за атеистите - мислената загриженост за проблемите на семейството могат да дадат много по-голям ефект върху детското възпитание, отколкото прякото и продължително въздействие. Но едно е сигурно: децата са по-силни от родителите си. Тяхната нервна система е по-млада и по-здрава, те по-бързо забравят неприятностите.

И точно в това се крие отговорът на загадката: как от толкова "добри" родители се раждат такива "лоши" деца? Двама добри родители, тоест етични към своя социален егрегор, могат да създадат "лоши" деца. Кое то означава, че те са създали семеен егрегор, не отговарящ на своята кармична задача. Често се случва млади хора, увлечени в кариера, да създадат семейство и да отгледат деца, но, както и преди брака, главно място в техния живот заема работата. Те се отнасят добре един към друг, поделят си справедливо задълженията, но в отношенията им цари отчуждение. Въпреки че липсват разприавии и скандали, семейният егрегор е слаб. Но в същото време става така, че кармичният егрегор на това семейство е бил създаден за възпитанието на деца с висока енергетика и карма. От тези съблазни може да ги предпази само егрегорът на тяхното семейство, тъй като тяхното собствено самосъзнание е все още слабо и не е способно на това. И се получава така, че от социална гледна точка родителите са невинни пред децата си. А обществото казва: на това семейство не му провървя. В случая кармичните родители все пак са виновни пред децата си. Защото не са заздравили достатъчно семейния егрегор, като не са обръщали **достатъчно внимание един на друг**.

Етично възпитание

Колко зло и колко добро има в детето? Този въпрос много дълбоко вълнува родителите, но е трудно да се даде определен отговор. Повечето деца са добри или зли в съответствие с това какво ще им "хрумне", а какво и кога им хрумва -никому не е ясно. Освен това неясно е на каква възраст равнището на егоцентризма е нормално и кога стават задължителни строгите мерки.

Съществуват два вида обучение: догматично и гъвкаво. Догматичното обучение е процес на създаване в детската глава на определени ментални модели, които не са свързани нито с вътрешния му свят, нито с външния. Недостатъкът на догматичния начин е там, че целта на обучението не е включване към някакъв егрегор. Опасността е, че в процеса на адаптация на построения ментален модел към психиката на ученика в него /менталния модел/ настъпват големи изменения, неподвластни на учителя и дори невидими за него. Освен това, неизвестен остава и егрегорът, който е пожелал построяването на този ментален модел.

Гъвкавото обучение в чист вид представлява процес на включване на детето към егрегора. Тогава детето бива обучавано не само на език, подходящ за общуване с егрегора. По този начин бива обучавано на езика, като му се задават въпроси. Но него го обучават и да задава въпроси на егрегора. За учителя трудността е в това, че отговорите на егрегора може да бъдат напълно неочаквани и дори неразбираеми. Освен това възниква и тенденция към хаос, за чието преодоляване се изисква известна дисциплина от детето. А тя, както добре знаем, обикновено не достига.

Ето защо всяко обучение фактически включва както елементи от догматическия начин, така и елементи от гъвкавия начин.

Догматическото нравствено възпитание винаги представлява **обучение в поведенчески норми**. Невъзможно е човек да бъде заставен в дадена ситуация да изпитва определени чувства. Човек може само да бъде накаран да се държи по определен

начин. Както е казала една млада жена: **"съвестта е онова, което е длъжно да ни гризе, когато вършим лоши работи"**. Тук в думата "длъжно" тя е отразила спецификата на своето нравствено възпитание.

Ясно е, че съвременният човек рядко ползва съвестта си за ориентир в своя житейски път.

Вината на възпитателите в случая с младата жена е твърде съществен. И тя се заключава в това, че не са включили нейната съвест към етичния канал за връзка с нейния висш кармичен егрегор, защото този канал се отваря само чрез гъвкавия начин на обучение.

И тук идваме до един момент, твърде опасен за възпитателя. Ако възпитателят заяви: "На твоето място един добър човек не би постъпил така!", или пък запита: "Ти съвест имаш ли?" - той нищо не постига. Детето ще наведе очи и ще замълчи. Но ако се опита да отвори детските очи за това, че у детето вече има *и етика*, и нравствена система, той ще чуе гласа на егрегора и ще трябва да научи детето да го чува. А това е трудно и страшно. За да направи това, преподавателят трябва твърдо да вярва, че в детската душа тази нравствена система наистина я има, тоест - не само доброто съществува в човешката душа, но то е и по-силно от заложеното там низше начало, тоест - от злото.

При гъвкавото възпитание се изисква съгласието на самото дете. То трябва да осъзнае защо не му харесват тези или онези маниери, навици и изрази и защо не е добре да ги използва. Обикновено детето не съумява да се справи с този проблем и търси помощ от възпитателя. При такава постановка на нещата наказанието не се възприема от подсъзнанието като нещо лично, а като част от световния ред - нещо като гръм след блясък на мълния.

Вредата от догматичното възпитание е в това, че човек загубва контакт със своето висше "аз" и с онова неповторимо усещане, когато висшето "аз" формира етиката и подсказва избора във всяка конкретна ситуация. Човек загубва истинския подсъзнателен ориентир и вече като възрастен търси неговата ментална замяна с общи правила, религиозни закони и прочее. Някъде след двегодишна възраст детето може да се учи да различава висшето от низшето "аз". От тази възраст детето може да превръща подсъзнателния избор в съзнателен. При това върху него не трябва да се оказва влияние. Най-правилно е схващането "върши каквото искаш, само си давай отчет кое "аз" те ръководи в момента - низшето или висшето".

Резултатът от догматичното възпитание - при догматично мислещия човек - в сложни ситуации изчезва. Всички морални ръководства свършват с думите: "И да знаеш, че за сложни ситуации рецепти няма, затова прави каквото знаеш".

А какво наистина трябва да се прави?

Попаднали в сложна ситуация, понякога ние усещаме, че трябва да вземем инициативата в свои ръце. Друг път, обратно, изобщо не се досещаме какво трябва да направим. И в двата случая догматично възпитаваният човек ще направи не онова, което трябва. Защото каналът за връзка с висшия кармичен егрегор се оказва затворен и той не може да прецени етично ситуацията и да възприеме указанията на висшето си "аз".

Авторът не отрича нуждата от догматично обучение. За много хора това е начин да им бъдат дадени норми на поведение, присъщи на определени социални слоеве. Но трябва да знаем, че нравственото възпитание по принцип не може да бъде догматично: канал за връзка се открива, само когато има взаимно желание и у човека, и у егрегора. И това никога не може да се случи само според желанието на възпитателя!

Развитието на детската психика е история на последователни конфликти, в които се

борят различни сили. На детето трябва да му се помогне да ги различава, но без да се предрешава изходът от борбата. Понякога детето трябва да бъде оставено да се подчини на егото си и после да сърба кашата, която е забъркало. В случая е много важно самоотстраняването на възпитателя. За да проговори съвестта на един човек, той трябва да остане насаме с нея. Ако висшето "аз" смята, че човек трябва да бъде наказан за някаква своя постъпка, то нека наказанието изпълни съвестта му. Ако наказанието дойде отвън, например - от възпитателя, то вътрешното наказание няма да бъде понесено. Съвестта не ще се включи и нравственият урок ще се превърне в поведенчески. Нравствените норми в съзнанието и подсъзнанието постепенно ще се превърнат в поведенчески. Нравственото чувство напълно ще изчезне, а нравствената интуиция ще бъде задушена от поведенческата. Детето, вече пораснало, ще мисли не по оста "добро - зло", а по осите "ще одобрят - няма да одобрят", "полезно - вредно", "ефективно — неефективно". Всяко влияние в момент на избор създава поведенчески стереотип и вместо етичната, включва поведенческата интуиция.

По-лесно е да се възпитава етика у така наречените "трудни" деца, при които вътрешните конфликти се проявяват външно. Много по-сложни са онези деца, които наричаме "удобни" за възпитание. При тях социалната адаптация в семейството и в училището обикновено върви нормално. Но съществува силна съблазън етичните проблеми да бъдат отхвърлени и заменени със социална адаптация. Откриването на етичен канал към егрегора у подобни деца е голям и важен проблем, тъй като такъв канал сякаш не им е нужен. Затова трябва изкуствено да им бъдат създавани конфликтни етични ситуации.

Ето няколко проблема, върху които родителите може да се замислят: трябва ли детето да се учи добре по всички предмети? Да подсказва? А да доносници? Може ли да разказва на своите родители чужди тайни? Колко дълго трябва да го мъчи съвестта? Какво представлява лъжливото превъзходство на умното дете над по-глупавичкото? Трябва ли то да се гордее с родителите си?

Силата на доброто

Живата етика, свързана с висшето "аз" е не ограничител на поведението, а източник на енергия и вътрешно пробуждане към труд. Но трябва да знаем, че не винаги трудът води до повишаване на нравствеността. Иначе образец на добродетел би било мулето /вариант - оседланият мъж/. А силната и постоянна връзка с висшия кармичен егрегор включва толкова силен енергиен поток, че човек не може да не се труди.

Общата и частната етики

Децата са малки екзистенциални философи. За тях общите разсъждения са безсмислени, тъй като те винаги извършват конкретен избор и изработват конкретни нравствени оценки. В същото време възпитателите са склонни към общи разсъждения от типа "трябва да бъдете добри", които са трудно приложими към даден конкретен случай. И у детето се изработва отношение към етиката като към демагогия или безсмислена дрънканица. В такива случаи етичният канал се затваря.

Затова с децата трябва да се обсъжда само частната етика. Трябва добре да помним, че **няма добри и лоши деца. Има добри и лоши постъпки и непостъпки**, които трябва да получават нравствени оценки. Непостъпката е съзнателно или несъзнателно отхвърляне на реалността, стесняване на съзнанието. Ако бабичка помоли дете да я преведе през улицата до другия тротоар, а то откаже - това е постъпка; но ако детето види, че бабката се спъне и падне, и я отмине -това е непостъпка.

Разширяване на съзнанието

Един от главните проблеми на възпитанието е разширяване на *същностното детско* съзнание. Детското същностно съзнание е онова, което детето познава от своя личен опит, а не само от думите на възрастните. То е онова, което ръководи неговите постъпки.

Как изглежда **справедливостта** в следните ситуации: **силен - слаб, съобразителен - глупав, талантлив - бездарен**? Как може да бъде утешено дете, у което започват да се оформя комплекс за малоценност? Съмнителни компенсации от рода на превключване на вниманието "забрави за това, ето ти бонбонче!" - не решават проблема. Този проблем има само едно решение - да бъде разширено същностното съзнание. **Нека детето се убеди, че всички могат да се ползват от плодовете на таланта**, само неговия "собственик" няма това право. Неговата съдба са мъчителни колебания и съмнения, раздразнение и постоянен труд. То трябва да знае, че умният е умен само в тесни граници. Че славата е дим, че **завистта е мъчителна отрова**, и че най-доброто възнаграждение винаги идва отвътре, от висшето "аз" и е достъпно за всеки, независимо от равнището на таланта и развитието му.

Наистина не е добре, когато родителите проектират върху детето си своите комплекси и фрустрации. "Нека детето ми да постигне всичко, което аз не успях!" - няма нищо по-ужасно и по-безнравствено от това. Детето притежава своя душа, която най-добре знае към какво да се стреми.

Светът не е устроен справедливо или поточно, той е справедлив, но на много по-висше равнище от онова, което виждат родителите и техните деца. И единственият начин да помогнем детето да не си състави лъжлива картина на света, е разширяване на неговото съзнание.

Активното, пасивното и "никаквото" дете

Активното дете е онова дете, за което външният свят играе по-важна роля от вътрешния. То създава себе си в действия и главна задача на възпитателя не е да вмести това дете в някакви рамки, а да му обясни границата на тези рамки.

За пасивното дете, обратно, най-важен е вътрешният свят и задачата на възпитателя е по-сложна. От една страна, той трябва да задълбочи вътрешния живот на детето, да му помогне да оформи своя вътрешен свят и да се ориентира в него, като настрои канала за връзка с егрегора. От друга страна трябва да научи детето да намери език за изразяване на своя вътрешен свят.

Пасивното дете с активен вътрешен живот не трябва да се бърка с "никаквото" дете. При него липсва както външен, така и вътрешен живот, от които израства "никакъв" възрастен - чист проводник на общественото подсъзнание. На подобни хора им е много трудно да открият собствената си индивидуалност, онова, което ги различава от другите. Животът им преминава под силното влияние на средата.

Такива деца трябва да бъдат възпитавани тактично, вкусът им трябва да бъде изграждан внимателно и постоянно.

За всяко дете е важна не толкова външната похвала, а и вътрешната /от егрегора/, а за "никаквото" дете това се отнася в двойна степен: за да намери своята индивидуализация, на него му е нужно да усети вкуса на енергията на своя висш кармичен егрегор.

Въпроси и отговори

Главният начин за разширяване на детското съзнание е следният: на детето трябва да му се обръща внимание върху нещо, най-добре под формата на въпрос. Същностното съзнание не може да бъде разширено насила според желанието на възпитателя.

Ако на детето му се зададе въпрос, то ще се замисли, докато не отговори или вниманието му не бъде привлечено от нещо друго. Времето за размишление е показател за

качеството на въпроса. **Ако това време е повече от минута - детето вътрешно ще се измени и ще запомни въпроса за цял живот.** Съсредоточеното размишление, медитацията са основа за всяка дейност и навиците за това се оформят у детето след втората година. Равнището на детската концентрация често е необичайно високо и на възрастните им остава само да насочат детското внимание в необходимата посока и да не пречат на медитативния му процес.

Трябва добре да се помни, че канали за връзка се откриват и отговорите идват сами по тях, но че това никога не става изведнъж. Състоянието на детето в момента на медитация, когато то открива канал за връзка с тънките светове и се променя вътрешно, е най-незабележимо от родителите.

Отговорите на детските въпроси в никакъв случай не трябва да бъдат изчерпателни. Иначе интересът на детето ще се блокира. Може да се каже, че информационното "обслужване" на детето има съмнителна стойност. По-важно е усещането за единството на света, в който живее детето, и то във всички възможни аспекти.

В своите отговори възпитателят трябва да се старае да поддържа определено равнище на съпротивление на материала спрямо детето. И то така, че в главата му да царя хаос, и вместо да задава хиляди въпроси, да зададе десет, но да възприеме глъбинно отговорите. Лесните отговори на детските въпроси не го учат на нищо и дори отслабват способността му за концентрация. Изобщо, умилителната картинка "детето - защо" и охотно обясняващият родител, по принцип участват в процес на притъпяване на вродените детски способности. Много по-добре е, когато родителят задава повече въпроси, а детето мисли и отговаря.

Приучване към труд и отговорност

Това е едно от главните родителски задължения. Детето трябва да бъде научено да получава вътрешно удовлетворение от всякакъв вид труд. Това означава определена степен на концентрация и включване на канала за връзка със съответния егрегор. Външната похвала трябва да се намира в съответствие с вътрешното усещане и по своята същност е нужна само като външно потвърждение на неговата правилност.

Трудът е главният начин за включване към даден егрегор. Затова **онези родители, които не приучват своите деца към систематична и разнообразна трудова дейност, всъщност ги изолират от тънкия свят.** За дете, което не е заето с постоянен труд за поддържане на семейното съществуване, семейният егрегор остава закрит. Разбира се, започващата след четиринадесетата година личностна интеграция променя детето в много аспекти. Но много трудно е да бъдат изкоренени създадените вече егоизъм и леност. А това означава, че канали за връзка към съответните егрегори няма да бъдат отворени.

Самото дете след седмата си година е длъжно само да наблюдава равнището на новареност в семейството и да се опитва да го балансира.

Не по-малка роля играе и приучването към отговорност. Етиката на егрегора се открива пред нас чрез чувството за отговорност пред семейството, пред групата, пред нацията. Но на първо място това става чрез **чувството за отговорност пред самия себе си**, тоест — пред своя егрегор. И докато реалната отговорност не легне върху детските плещи, пред него няма да се открие истински канал за връзка с егрегора. **То трябва да почувствува, че от неговите постъпки наистина зависи животът на семейството.** Едва тогава детето ще усети чувството за отговорност. Преди да се е появило подобно чувство, на детето не трябва да му се възлага никаква отговорност. И в този смисъл най-голямо възпитателно значение имат онези ситуации, когато на детето бива поверявана истински важна задача. И ако то не я изпълни, пред неговите очи страда цялото семейство. Детето помни за дълго такъв урок, особено ако не е съпроводен с нравоучителни беседи. Това е така, тъй като прякото въздействие на егрегора е много по-силно от възпитателните напъни на родителите.

Трябва да помним, че възпитаването на чувство за отговорност, както и отварянето на всеки друг канал, може да става бавно или бързо, но е крайно необходимо за детето. Иначе то не може да **живее** в истинския смисъл на тази дума, тоест пъ ми връзка с егрегора, който не търпи безотговорност. Но в тези случаи трябва да бъдем тактични, тъй като **възлагане на отговорност на детето и формиране на етика може да става само косвено.**

Щампи

Как да отклоним детето от щампата е проблем. Съвсем друг проблем е как да го научим на стереотипи, на стандартни действия. Тук се крие ключът към битовото, а дори и към истинското творчество.

Трябва да обърнем сериозно внимание, когато детето започне да "щампова" думи, изражения, интонации, мисли и да го насочим към поставяне на различни акценти. Самият процес е отлично упражнение за родителите.

Вътрешният живот

Навършвайки две години, детето започва да води постоянна борба със себе си. Понякога се побеждава, понякога търпи поражение, но важното е, че познава границата на своята власт над самото себе си. И точно в победата над собственото низше начало се крие неговото истинско самоутвърждаване.

Възпитание на чувствата

Проблемът за възпитаване на мисленето е централен за педагогиката. Що се отнася до възпитаване на чувствата, тук провалът е явен.

В същото време способността да се ориентираме в своите чувства, да ги осъзнаваме и да ги изразяваме ни е не по-малко необходимо, отколкото умението да мислим правилно. От една страна, чувствата ни са повече или по-малко примитивни. Така че ориентирането ни в тях е твърде трудно. От друга страна егрегорите, които ни управляват, са много по-склонни да влияят върху неговите емоции, отколкото върху мислите. И това е така, тъй като емоциите представляват много по-древен апарат, често пъти по-груб от мислите. И човек в голяма степен се подчинява именно на емоциите. Ето защо за осмислено еволюционно поведение трябва да решаваме следните въпроси: кой егрегор ми внушава дадени чувства, емоции и импулси, и какво иска той от мен? Колко са постоянни моите чувства? Груби ли са емоциите ми?

Трябва да помним, че много по-лесно се възпитават в детските години умението да медитираме върху емоциите си, да превключваме по свое желание от един емоционален канал към друг, да бъдем господари на своите чувства и да не се отъждествяваме с тях!

Тук трябва да поговорим за искреността. В известна степен възпитателният процес представлява лицемерие, одобрено от обществото. Но искреността е различна: някои "искрени" прояви на низши подсъзнателни програми няма да зарадват никого и точно срещу тях е насочено и социалното възпитание. Но искрените прояви на високи подсъзнателни програми също срещат съпротива. Думи като "целомъдрие", отдавна излезли от употреба, обозначават тези препятствия. Техният смисъл се крие в това, че искрени прояви на чувства са възможни само в интимна ситуация, тоест - когато е създадено достатъчно интензивно общо поле. Но в ситуации, когато спонтанно е възникнало подобно общо поле, то вече изисква от участниците искреност и неумението да се саморазкриеш в подобна ситуация ограничава естественото развитие на душата и пречи на решаването на някои вътрешни проблеми.

Проблемът за искреността в голяма степен е проблем за защита на егото. Но

възниква въпросът: винаги ли трябва да защитаваме егото? Този проблем е сходен с проблема "трябва ли да се доверяваме на хората?" Отговорът е следният: ако кармичният егрегор изисква да се доверите на даден човек, най-добре е да го направите, дори и да понесете наказание. Недоверието към хората съществено снижава равнището на вибрациите на енергийното поле на дадения човек / аурата му почернява/ и провокира околните за ниско поведение.

Що се отнася до искреността при проява на подсъзнателни програми от низш порядък, трябва да помним указанието на Дон Хуан : " През света трябва да се върви така, че само леко да се докосваме до него". / Карлос Кастанеда, "Учението на Дон Хуан"/.

Връзки с външния свят

Като всеки егрегор, и семейният е свързан с много други. В същото време у него има тенденция да се затваря в собствените си рамки. При възрастните тази тенденция се проявява във вид на ревност, която понякога е толкова мъчителна, че на човек му се иска да се гръмне. Но защо мисълта, че любимото същество може да попадне в чужди прегръдки е толкова непоносима? Може би защото ревността бива възбуждана от егрегора? Толкова по-силна е тя, колкото по-малко средства му остават? Когато семейният егрегор се разпада, ревността си отива последна.

С появата на деца се появява и друга форма на затваряне на семейния егрегор. Това е стесняване на родителското съзнание, особено при майката. Онова, което не засяга пряко детето, престава да я интересува. И докато децата са още малки, това поведение има някакво оправдание. Но ако с израстване на децата тази съблазън не бъде преодоляна, това ще доведе до рязко падане на енергетиката на семейния егрегор. Той започва да кристализира," а кристализираният егрегор не е в състояние да възпитава деца.

На тенденцията за затваряне на семейния егрегор може да се противопостави само активизирането на неговите отношения с други егрегори, разширяването на сферата на семейното влияние извън собствените й рамки. И тук не трябва да се приемат за връзки със семейния егрегор личните канали за връзка на двамата родители. Например бащата, който интензивно експлоатира канала за връзка с егрегора на своята работа, не е длъжен да включва този канал към семейния егрегор. Семейните канали за връзка с други егрегори са онези общи връзки с външния свят, разбираеми за всички членове на семейството.

Семейството открива своята сила, именно когато въздействува върху своето обкръжение и възпитателното значение на подобни действия е огромно. Това е първият момент от детския живот, когато детето влиза в група и започва да участва в еволюционна работа. Тогава се откриват и канали за връзка с тънките светове, които не биха били включени при други обстоятелства.

Семействата, живеещи правилно, притежават силно излъчване. Хората около тях са привлечени от могъщи сили, неясни както за тях, така и за членовете на семейството. Човек, попаднал в орбитата на подобно семейство, може да се върти в нея кратко или дълго, но неговото отчуждаване изглежда естествено. А в резултат на това въздействие у него задължително настъпват изменения.

Разпад

Когато децата пораснат, семейният егрегор загубва голяма част от функциите и от енергетиката си. Това фактически представлява разпад на егрегора, макар и непълен. Пълният разпад настъпва тогава, когато си тръгне единият от съпрузите и това винаги е болезнено.

Нека разгледаме някои от характерните черти на този процес.

Независимост и отчуждение от родителите

След като навърши четиринадесет-петнадесет години, у детето рязко се усилюва енергетиката на егоичния егрегор. Във връзка с това бързо нараства самосъзнанието и усещането за собствената ценност. Детето чувства, "че нещо става в моята глава и в сърцето ми, и това е нещо *важно* не само за мен, но и за другите". Детето, подчинявайки се на егоическия егрегор, започва да се противопоставя на семейния егрегор, особено в ситуации на самоутвърждаване. Семейният егрегор предпочита груповата работа, която дава възможност за лично утвърждаване само на възрастния, и то след трийсетте. А егоическият егрегор дава възможности за лично утвърждаване, недостъпни за семейния и това подбужда у детето силно желание за лично утвърждаване.

Сега позицията " аз сам!" вече се отнася не само към материалната действителност /обличане и хранене/, но и към мисленето и избора на житейски път. И точно тук настъпва отчуждаване на детето от семейството. Това става, тъй като етиката, която му диктува егоическият егрегор, може рязко да се отличава както от етиката на семейния егрегор, така и от етиката на двамата родители. Отчуждението е до такава степен, че сякаш у дома се е появил напълно непознат, чужд човек, само външно приличен на предишното дете. Според еволюционното равнище на егоическия егрегор на детето, родителите могат да изпитат мъка, разочарование, недоумение, възхищение, гняв, дори злоба. Започва да работи програмата на висшия кармичен егрегор на детето, която ще го води по неговия собствен път, често отличаващ се от онзи, който са предвиждали родителите. И в такива случаи семейството не е в състояние да разбере какво се случва с този негов член. Това е драмата на кокошката, която е измътила патенце.

Но самото патенце все още има желание да се крие под крилото на семейния егрегор. И тук му се налага да се сблъска с обратната страна на трудно извоюваната независимост. Родителите започват да се отнасят с него като с чужд човек и в случаи на конфликт детето се сблъсква с деструктивна критика от типа "ама голямо лайно си станал/а". А понякога дори и с истинска ненавист, облечена като загриженост. Детската реакция обикновено е пълно вътрешно осъждане на родителите. И те престават да отговарят на неговия детски идеал.

Разширяване на съзнанието

Паралелно текат два процеса, които на пръв поглед не свързани един с друг. Първият: родителите не забелязват, че детето расте и се превръща в самостоятелна личност, изпълняваща *своя* кармична програма. Те изобщо не допускат, че детето им не е тяхно собствено продължение. Вторият: детето също не забелязва, че расте, че неговото съзнание се разширява и от него се *изисква* повече /ситуациите, родителите, егрегорът/. Ето пример. Майката понякога е тъжна, понякога весела и в ранно детство детето възприема това като слънчево или дъждовно време. Но на десет години детето вече може приблизително да определи причината за майчините настроения, а на тринадесет съвсем съзнателно се опитва да влияе върху тях, тоест - върху семейния климат. А това всъщност е влияние върху енергетиката на цялото семейство.

И ако детето не върши това, неговите родители вътрешно престават да го уважават.

Получава се така, че детето не уважава родители, които не виждат, че то расте. А родителите не уважават дете, което не вижда какво става край него. Как да се излезе от този омагьосан кръг?

Леност

Отново се връщаме към проблема за независимостта. Ако родителите наистина уважават детето си, трябва да му предоставят по-голяма независимост. Уважение то може да си заслужи, само ако притежава известна независимост. Класическата ситуация изглежда така:

"- На мен нищо не ми разрешават, нищо не ми поръчват, нищо не ми дават да върша!
- О, Божичко! Писна ми тоя шемет всеки ден да ме побърква! На теб не може се разчита, ти си напълно безотговорен!"

Особеното в подобни ситуации е в това, че на повърхностно равнище и двете страни говорят истината, а едва на по-дълбоко ниво става ясно, че и двете страни са напълно доволни от съществуващото положение и всъщност демагог-стват.

От една страна, **майката наистина върши всичко сама, но на нея ѝ е по-лесно така, отколкото да научи детето си на труд. Защото това просто изисква повече енергия, търпение и нерви.** Но и трудолюбието, и отговорността се възпитават чрез истинска работа, когато отговорността пада върху детските рамене. Само тогава детето усеща реална помощ от своя егрегор.

От друга страна, на детето наистина нищо не му разрешават, не му поръчват. Но ако родителят се обърне към него с молба за помощ в неподходящ момент, то отказва.

Глава 5

ДЪРЖАВА И ЕТНОС

"Пак го завежда дяволът на твърде висока планина и Му показва всички царства на света и тяхната слава, и Му дума: всичко това ще Ти дам, ако паднеш и ми се поклониш."

Евангелие от Матея, 4: 8-9

Държавната власт

Политическата власт е главният символ на власт над наблюдавания свят. "Силните на деня" - президенти, министри, генерали, архиепископи - вършат всичко по свой избор и желание, но само докато заемат съответните постове. Християнската гледна точка по въпроса е изразена в онзи стих от Евангелието на Лука, който гласи: **"...защото, което е високо у човеците, то е мерзост пред Бога". /Лука, 16:15/.** Макар че, от друга страна, държавата също е Божие творение и към това творение трябва да се отнасяме по съответния начин, тоест: да отдаваме Божието Богу, и кесаревото - Кесарю.

Князът на този свят е Сатаната. В превод на съвременен език това означава, че законите на битието, които са най-императивни и оставят най-малка свобода за избор, са законите на материалния свят. Колкото по-твърда е една власт, толкова повече тя идва от "дявола", тоест - представлява кристализирал егрегор. От друга страна, всеки егрегор се нуждае от определена самодисциплина, защото трябва да управлява своите части. Иначе те биха престанали да действуват съгласувано и структурата на егрегора би станала хаотична. Необходимата степен от твърдост в управлението е в обратна зависимост от еволюционното равнище на дадения егрегор.

Държавната власт е символ на онези сили в егрегора на дадена държава, които осигуряват неговата цялост, връзката между отделните му части и с връзката обкръжението му. Колкото са по-твърди управлението и структурата на държавата, толкова по-малка свобода на волята и творчеството имат нейните чиновници. Естествено, по високите места в йерархията може да има илюзии, че са свободни да

правят каквото си поискат. Но истината е, че те се намират под твърдия контрол на своя егрегор. Всички техни мисли и желания са програмирани от егрегора. Такава е съдбата на всички диктатори, изградили мощна система за управление, опираща се на подтискане. Създавайки тази система, те стават нейни роби - и марионетки на егрегора. Тук важният момент е в това, че егрегорът възниква много по-рано от съответните организации и бъдещият диктатор му служи от самото начало на създаването на неговия материален символ. Диктаторът изобщо не си дава сметка, че неговата дейност не е нито творческа, нито самостоятелна. Разбъркването на картите с щатни длъжности изобщо не е творческа работа! Кой танцува: куклата или кукловодът? И обратно — максималната свобода на воля и творчество има онзи държавник, който създава най-малко твърдата система за управление, осигурявайки съпротива срещу хаотичното начало.

Главната функция на държавната власт е да поддържа структурите на държавния егрегор срещу външния и вътрешния натиск, заплашващ съществуването му. Вземайки предвид факта, че политическата власт очевидно се отнася към видимия свят, възниква илюзията, че главните врагове на държавата са враждебното обкръжение, разхитителите, контрареволуцията, идейните противници и прочее. Но всички видими врагове представляват само символи на враговете в тънките светове, където всъщност се намират най-опасните врагове на егрегора. Техните действия като видими символи на пръв поглед изглеждат напълно невинни. Но тук преценката зависи от това колко силен е егрегорът.

С какво, например, може да бъде опасна една протестна демонстрация? И защо непременно трябва да бъде разгонена? Наивният отговор гласи, че хората не трябва да усетят своето единство, което ще ги направи по-силни. Това е така, но все пак жестокостта, с която често властите преследват такива демонстрации, е в такова несъответствие с реалната опасност за държавата, че може да имаме едно наум. В действителност демонстрациите биват разгонвани жестоко тогава, когато те са символ на сериозна съпротива, възникнала в държавния егрегор. Тази съпротива предизвиква егрегора да я подтиска, което външно може да се изразява в немотивирана жестокост. Но в минути на просветление диктаторът може да се запита: "Обаче защо чак толкова ги ненавиждам аз тия?" И въобще няма да се досети, че тази ненавист е вложена в него от егрегора. Подобна ситуация е описана в Библията: **"...и ожесточи Господ сърцето на фараона."** /"Изход" 11:10/.

Особеността на държавния егрегор е в това, че той представлява най-грубия материален вид на егрегора. И неговите задачи са твърде ограничени: да поддържа живота на нацията, да я предпазва от хаотични тенденции - външни или вътрешни. Затова се казва, че политиката е "мръсна работа": създаване на съдилища и затвори, на секретни служби и армия... Държавниците работят на енергийни потоци, които имат вибрациите, на които работят генералите по време на война. Изборът, който за обикновения човек е етично невъзможен, например - да изпрати на смърт един човек или група хора, или други постъпки, "аморални" от обикновена гледна точка, за генерала е напълно естествен. Генералът служи на своя егрегор и в този смисъл постъпката му е етична. А държавникът на практика непрекъснато се намира в състояние на война, тъй като вибрациите на хаотичните тенденции винаги са ниски - мафията, наркоманите, външни или вътрешни агресии, И в този смисъл политиката е дейност груба, но необходима.

Проблемът за личната отговорност на държавниците се решава така, както и при хората, служещи на други егрегори. Трябва само да отбележим, че колкото по-мощен е егрегорът и колкото са по-ниски вибрациите му, толкова по-важно е човек да не попада под негово влияние, разбира се, ако няма кармична причина за това. Иначе егрегорът би се превърнал за него в огромен черен учител. Държавният егрегор не може да бъде пречупен от човек, докато обратното се случва много често.

Политикът може да остане чист само в случай, че независимо от всички изкушения,

слуша внимателно и точно изпълнява волята на своя егрегор. Твърдите егрегори не търпят никаква чужда инициатива и не дават свобода на волята, за което ни заплащат със земни блага - слава, пари, власт.

Що се отнася до големите черни учители — диктатори, деспоти, военнопръстъпници, - то те поемат цялата лична отговорност за изборения от тях път.

"Горко на света от съблазните, защото съблазни трябва да дойдат; обаче горко на оновова човека, чрез когото съблазън дохожда".

/Евангелие от Матей, 18-7/

- - -

Тъй като държавният егрегор е най-осезаем, тоест неговият символ - държавата има най-голяма тежест в реалния свят, на него винаги са били възлагани много несбъднати надежди и функции, които не са му присъщи.

За етноса значението на държавата може да се сравни със значението на физическото тяло за човека. Духовният ръст на даден човек е свързан по определен начин с неговото физическо тяло: ако ви заболи зъб, няма да ви бъде до духовна дейност, нали? С други думи, състоянието на физическото тяло може да ограничи еволюционния ни растеж, но не може да го усили. Аналогично на това тоталитарната държава може да забави или дори временно да спре еволюционното развитие на етноса, но няма структура на държавната власт, която да успее да засили това развитие повече от предопределеното от кармата.

Революциите

Смяната на държавната власт е необичайно съблазнителен момент за изследователя, тъй като поражда надежда да се надникне в дълбините на националната история, за да се проумее нейният смисъл. В същото време революциите съвсем не символизират решителен скок напред в еволюционното равнище на етноса /скокове тук са възможни само назад!/. Революциите означават само, че предишната държавна структура не е изпълнила своята кармична задача и затова нейното умиране е дисхармонично. А това означава, на първо място, морета от кръв и сълзи.

Ликвидирането на старата държавна власт не е лесна задача. За тази цел етническият егрегор създава специален революционен подегрегор и съответно "племе" от революционери - пасионарии, абсолютно послушни на своя егрегор. А това означава, че те са лишени от всякаква друга етика, освен от революционна. Патосът на революцията е в разрушаване на старата схема и затова като емоционална доминанта в душите на революционерите егрегорът запалва ненавист. Ненавист към стария режим, към враговете на революцията и въобще към всички, които не са с тях.

Егрегорът на революцията, провеждайки подготвителна работа, чието външно изражение се явява обедняването, войната, масовият глад, влиза в активна фаза от своето съществуване - групата на революционерите взема властта. Настъпва кратка, но интензивна схватка между революционния егрегор и останките от старата държава, в която или революцията побеждава, или бива задушена. След това настъпва фаза, в която революционният егрегор умира, защото е изпълнил своята кармична задача. За "племето" на революционерите това е най-неприятният период, тъй като те загубват източника си на енергия - егрегорът им е умрял и те са вече ненужни. Трябва или да изчезнат, или да се преквалифицират.

А пред етноса застават неотложни задачи: трябва да бъдат ликвидирани вълните на хаоса и да се изгради нова държавна система - стопанска, политическа, административна. И точно тук става ясно какво е еволюционното равнище на етноса.

Обикновено революция пламва тогава, когато еволюционното равнище на държавата се оказва по-ниско от равнището на етноса. Но има случаи, когато

еволюционното равнище на държавата се оказва доста над равнището на етноса и тогава се оказва много трудно да се обуздае хаотичното етническо начало. Такъв е случаят с Октомврийската революция в 1917 г. в Русия.

Петър Първи е ориентирал руските управляващи към Европа и това е донесло горчиви плодове за руския етнос. Русия се оказала твърде изостанала за такъв начин на управление. Революцията през 1917 г. поставила всичко на място, а ужасните последици от революционния терор и от сталинизма са били разплатата за онези двестата години илюзорен еволюционен растеж. През тези два века дворянството е живяло откъснато от руския народ и е било по-близо до европейския егрегор, отколкото до своя народ. Така руското дворянство не е изпълнило своите кармични задължения пред народа си.

Идеологията

Държавната идеология не е наука. Тя не е и философия. Целта на философията е познанието за законите на битието, а **целта на държавната идеология е да възпитава лоялни граждани -слуги на държавния егрегор.** Затова идеологията не е задължена да бъде логична и вътрешно непротиворечива. Но задължително е **да бъде проста,** разбираема за всички и да дава отговори-заклинания на всички въпроси. **Отговорите може да са напълно безсмислени, но трябва да носят такава енергетика, която да угаси високите вибрации и да свали човека до равнището на държавния егрегор.**

Държавната идеология е моралът на държавния егрегор. По нея може да се съди за етиката на егрегора. При това не трябва да се забравя, че тя в голяма степен засяга въпроси, важни на живот и смърт за държавата и затова е силно военизирана: на война като на война.

Колкото по-твърда е структурата на държавната власт, толкова по-широка е сферата на влияние на идеологията, и толкова по-твърдо са структурирани всички егрегори на етноса. За някои от тях /например егрегорите на изкуствата/ твърдата структура на държавния егрегор се оказва смъртоносна: те напълно кристализират и творчеството се превръща в пропаганда. Важното е, че този период става не постепенно, а изведнъж.

Но в повечето случаи еволюционните равнища на държавния егрегор и на егрегора на съответния етнос са в съответствие. И идеологията на държавната власт в някакъв вид изразява убежденията и очакванията на дадения народ.

Слабостта на идеологията е в това, че тя се изразява във видими, материални форми. Външно активните исторически периоди, когато трябва да се действа, се редуват с глухи периоди, когато трябва да *се размишлява*. Идеологията става все по-скупна и откровено реакционна. Лесно е да бъдат издигани като идеали видимите неща - героизъм, подвиг, трудолюбие /на фона на техните видими резултати/ или святост /на фона на изцеления, пророчества и други чудеса/. Но в епохи на скрито духовно развитие нищо подобно не може да бъде предложено. Мислите на затворника са известни само на неговия егрегор. Обществото не знае нищо за тях. Друга работа е, когато след сто или двеста години тези мисли се върнат обратно към вече подготвения етнос и се превърнат в силата, която ще предизвика неговото развитие.

Самосъзнанието на етноса

Това е един от най-проблематичните въпроси. Колкото са повече групите, толкова по-трудно се управляват и толкова по-трудно е да се проумее какво става вътре в тях. Затова рационализацията на различните членове на етноса не винаги е сполучлива.

Често се наблюдават две противоположни тенденции, свойствени на всяко развитие. От

една страна, за да съществува даденият етнос, трябва да има определена структура на управление, чрез която се преодолява заложеното в етноса хаотично начало. На народа не трябва да му се дава излишна "воля", както са се изразявали по-рано, иначе на белия свят ще изплуват леност, анархия, пиянство, анархизъм. От друга страна, твърде голяма жестокост в системата на управление води до диктатура. Това е разбираемо за всички членове на етноса. Но въпреки това неговото самосъзнание спира дотук: онова, което трябва да се предприеме в конкретния момент, обикновено предизвиква сериозни разногласия.

Самосъзнанието на етноса е прилично на самосъзнанието на малко дете, което току-що е казало "аз". То е толкова ненадеждно, че поведението му се определя от подсъзнанието. Съдбата на етноса, съответно, напълно се определя от неговия егрегор, а изразът "волята на народа" трябва да се разбира като "подсъзнателната воля на народа" или още по-точно - като "волята на егрегора".

Не трябва да се заблуждаваме: етническият егрегор е егрегор от високо равнище, затова той рядко действа сам. Обикновено той поражда много подегрегори, които управляват етноса. Само когато етносът е заплашен от смъртоносна опасност, неговият егрегор се включва непосредствено и чувството за национално самосъзнание се проявява в пълна степен в етноса. Народът наистина усеща своето единство и връзката с егрегора си. За човек, израснал в мирни времена в голям и богат егрегор, е трудно да си представи това усещане.

Етническото самосъзнание достига до етническия егрегор само чрез пряк контакт. Никакви посредници и учители не могат да заставят даден човек да усети принадлежността си към своя народ. Гласът на Родината звучи или в сърцето - или никъде.

Обратната страна на националното самосъзнание е национализмът. Национализмът се състои в служене на най-твърдите и експанзионистични тенденции на егрегора. Обикновено се смята, че между национализма на малките етноси и шовинизма на големите има разлика, но всъщност това е едно и също явление. **Национализмът е проява на експанзията на егрегора, когато бива използвана енергетика, дисхармонична за обкръжението му. Тогава липсва всякакъв стремеж за сътрудничество - тоест, за съгласуване на основните енергийни честоти. Подобно поведение е пряко свързано с ниското еволюционно равнище на егрегора и с неумението му да създава добри отношения с околните егрегори.** Едва когато той се научи на това, ще престанат да текат мътните вълни на национализма.

Най-трудно се преодолява национализмът, изразяващ се във формата на ненавист към съседен етнос и заплашващ го с пълно унищожение. **Геноцидът е най-тежкото кармично престъпление и онзи етнос, който го извърши, рязко понижава своето еволюционно равнище.** Много дълго такъв етнос ще изпитва последствията от твърдата агресия на своя егрегор.

Опасността се крие в това, че ненавистта, която нападателният егрегор предизвиква у поробения етнос, оказва силно въздействие върху нападателния егрегор, проявявайки се в тънките светове като директна агресия. И защитавайки се от нея, егрегорът започва да се развива инволютивно, тоест — да понижава честотата на своите вибрации, което води до кристализация. Така неговото еволюционно развитие ще бъде спряно за дълго и ще протича дисхармонично. Съдбата на такъв етнос е трагична така, както е трагична съдбата на всички черни учители на човечеството. **И своя дял в тази трагедия внася всеки, който, чувайки в душата си националистическия глас на етническия егрегор, не го изскубне из корен, а потъва в сладки мечти: "Колко сме добри, красиви и умни, а колко тъпи, мръсни и лениви са онези, другите!"**

Понякога се наблюдава и хармонична смърт на етническия егрегор, която външно се

изразява в асимилация на етноса, изпълнил своята кармична задача. Разбира се, асимилацията не е гибел в резултат на физическо унищожение, макар че от много членове на етноса тя се възприема точно така. Може да възникнат и националистически тенденции във вид на стари форми на живот. Но тъй като в тях отдавна липсва истинско съдържание, тоест не протича енергиен поток от егрегора, в най-добрия случай се получава карикатура на светините на предците. А в най-лошия - вълни от черна омраза към целия свят.

Но за да бъде призната смъртта на даден етнически егрегор - тоест асимилацията, е необходима голяма широта на съзнанието или слабост на националното самосъзнание. И това е типично за новите поколения, което хвърля в отчаяние техните бащи.

Тълпата

Всеки егрегор се намира едновременно на няколко стъпала на еволюционната стълба. Той излъчва енергийни потоци на честоти, много по-ниски от водещата честота. Проводници на тези потоци е така наречената *тълпа* -термин, влязъл в употреба през XIX век и доста добре отразяващ същността на това явление.

Отношението към тълпата е напълно определено - тя е заклеймена с позор и презрение, но малцина са онези, които имат мъжество да си признаят: "и аз съм част от тълпата!" Всъщност тълпата е черен учител на своя егрегор и ако не се храни с неговата енергия, би загинала.

Тълпата е склонна да паразитира върху енергийните потоци на егрегора, тоест - храни се с неговата енергия, без да му дава нещо. Друга нейна черта е опошляването или профанацията, тоест — понижаване на нивото на енергетиката до равнище, удобно за нейното усвояване. Това, на пръв поглед невинно занимание, в действителност символизира принципа на инволюцията, доколкото еволюционният път представлява повишаване на равнището на енергийните потоци.

Всеки човек, включил се в даден енергиен поток с високи вибрации, застава пред следния избор: или да се промени той самият, ставайки по-извисен, по-добър, по-чист и възприемайки потока адекватно, или, без да се променя, да направи опит да трансформира енергийния поток, снижавайки го до своето равнище. Трети вариант да останете непроменени - и вие, и енергийният поток, е невъзможен, тъй като вибрациите на потока са непоносими за човека и са отровни за психиката му. Ако липсва промяна, човек или ще умре, или ще бъде принуден да се изключи от енергийния поток. Така проститутките, за които понякога са се женили дворянските потомци, бързо започвали да скучаят и да тъгуват по предишния си живот. Естествено, те в крайна сметка се връщали обратно в домовете с червени фенери, където ги очаквала достъпна за тях енергетика. И наистина, по-добре е честно да служиш на своя егрегор, отколкото да се преструваш, че служиш на друг.

Тълпата предлага на егрегора голямо изкушение, което някога са наричали "да почиваш на лаврите си". С други думи, това е съблазънта да използваш енергията само за собствено удоволствие, а не за своя еволюционен растеж. Любимият лозунг на тълпата - "да удовлетворим своите нарастващи потребности!" — представлява точно това. Но тази съблазън не трябва да се схваща само в материален план: ръстът на потребностите на тълпата точно съответствува на броя на каналите, открити за дадената човешка група. На човек, зает с еволюционна работа, изобщо няма да му хрумне да се бори за повишаване на своите потребности. При него винаги се променят характерът на работата и условията на труд, но и двете биват определяни от егрегора и от кармата, и не подлежат на обсъждане. Що се отнася до необходимите потребности, човек не трябва да се безпокои за тях, тъй като те се формират и задоволяват от егрегора.

"Погледнете птиците небесни, че не сеят, нито жънат, нито в житници събират; и

вашият Отец Небесен ги храни. Не сте ли вие много по-ценни от тях?" /"Евангелие от Матей, 6:26"/.

Фактичката роля, която тълпата играе във всеки етнос, е важен признак за фазата на неговото развитие. Няколко примера:

1. Отчуждение

Това е схващането на Александър Пушкин. При това съществуват две начала: творецът, олицетворяващ висшето, и тълпата — низшето начало, което се стреми да подчини висшето и да го профанира.

Тази позиция е неприемлива, тъй като игнорира наличието на низше във висшето, и определяйки всичко или като черно, или като бяло, силно ограничава ролята на тълпата като учител.

2. Издигане

В този случай усилията на групата са насочени към насилствено издигане еволюционното равнище на тълпата, за което тя още не е готова. Това всъщност представлява опит за обновяване на полуразрушен дом чрез боядисване. Тълпата е плът от плътта на егрегора и тя се трансформира, повишавайки своето еволюционно равнище, но едновременно с неговия еволюционен растеж.

3. Отъждествяване

Това е крайната степен на предишните схващания, **когато етносът отъждествява себе си с тълпата. В такива случаи на висшите прояви започва да се гледа през очите на тълпата, в резултат на което висшите енергийни канали се профанират и биват затворени. А общото равнище на егрегора се понижава.**

4. Игнориране

Схващането се заключава в това, че етносът предприема нужните мерки, за да пресече антиобществените постъпки на тълпата, но не се интересува от останалите й действия, правейки се, че те не съществуват. Това схващане е твърде опасно, тъй като в случая тълпата поема ролята на черен учител и се появяват реални шансове тя полека-лека да изпълни целия етнос. А накрая - и да го подчини.

Тълпата, както и всеки черен учител, се нуждае от най-внимателно изучаване. Най-активните й тенденции трябва да бъдат уловени - и то не само на нейното собствено равнище, а и на всички нива на дадения егрегор, включително и най-високите.

Проблемът е там, че профанацията, тоест -снижаването на вибрационните честоти на енергийните потоци и проникването им до плътните слоеве на тънкия свят, е неотменен природен закон. Идеята винаги е по-висша от своето материално въплъщение; последователите винаги опростяват теориите на своите учители; поклонниците изтриват от земното лице своите кумири; идеите, овладени от масите, се отчуждават от самите себе си... Целта на егрегора е да отслаби този ефект и то на всички равнища, започвайки от най-високите нива. Ученият трябва да пише своите трудове така, че те да не могат да бъдат представяни в една страничка, а знаменитостите не трябва да дават интервюта на повърхностни журналисти. Читателят сигурно ще се запита какво ще правим без реферативни списания или къде се е срещал задълбочен журналист? Очевидно, нашият век е наплодил черни учители и техни последователи.

Етнос и държава

Ролята на държавния егрегор в етническият егрегор може да бъде сравнена с ролята на скелета в човешкия организъм. Скелетът създава определена устойчивост и оформя основните очертания на тялото. Но главните жизнени процеси протичат в други части и органи. Държавният егрегор гледа на тези части с очите на участъков милиционер. Ако държавният егрегор отслабне, етносът няма да просъществува дълго. Той или ще загине, или ще се трансформира в нов етнос. А ако държавният егрегор си присвои функциите на други егрегори, тогава етническият егрегор много бързо кристализира.

Обичайната грешка на изследователите се крие в това, че на апарата на управляващата класа се приписва ролята на мозък в тялото на етноса. В действителност управляващата класа в най-добрия случай може да бъде уподобена на черепна кутия. Поведението на етноса е напълно подчинено на неговото колективно подсъзнание, тоест - на етническият егрегор. Самосъзнанието на етноса е нищожно, то е слабо отражение на най-простите и най-актуалните за момента мисли, внимателно отбрани от етническият егрегор и старателно разпратени по тъповатите глави на членовете на етноса. Става дума за това, че етносите не участват съзнателно в процеса на еволюцията, макар че донякъде сами определят съдбите си, ръководени от своето самосъзнание. За това отначало трябва да се появят достатъчно много хора, притежаващи канали за връзка с етническият егрегор, тоест, хора, директно виждащи кармичната задача на етноса. С такива канали, но не директни, а косвени, са свързани великите национални писатели. А в критични моменти - и големите пълководци.

Останалата част на етноса трябва да бъде подготвена за възприемането на съответните енергийни потоци, така че тези хора да могат да станат духовни учители на своя народ.

Глава 6

ИНТЕЛИГЕНЦИЯТА

"Не само с хляб ще живее човек, а с всяко слово, което излиза от Божи уста".

Евангелие от Матей, 4:4

Нуждата да слуша Божието слово се натъква на отсъствието на универсален език, на който то да бъде изразявано. Това препятствие се преодолява чрез създаване на много частни, не универсални езици, на които словото Божие може частично да бъде изразено в някакъв аспект. Именно ролята на създател на такива езици е отредена на интелигенцията.

Ако най-простите съобщения Господ предава на човечеството чрез фундаментални природни явления /гръм и мълния за всяване на страх, изригване на вулкани, земетресения - за унищожения/, то по-тънките указания биват предавани чрез по-тънки и диференцирани средства.

Науката

Може да се гадае на ръка, на кафе, може да се предсказва по разположението на планетите, но за всичко това трябва да се знаят съответните езици. И не само значението на отделните символи-елементи /да речем, Марс е агресия, шестията е път/, но и правилата за съединяване на тези елементи в изречения, а изреченията - в текст. И ако първото ниво /значението на символите/, по принцип е общодостъпно, то следващите умения - от думите да се направи изречение и да се разбере смисълът на текста, - вече са

езотерични умения, тоест — достъпни са за малцина избрани, свързани с широки канали за връзка със съответните егрегори.

Ето защо истинските гадатели и прорицатели са твърде малко, а онези, които съществуват, са принудени да скриват голяма част от достъпната им информация или да я предават в мъгляв вид. Проблемът е в това, че информацията за бъдещето /както и информацията за устройството на света/ е огромна сила. Тя трябва да бъде съобщавана само на хора с достатъчно високо духовно равнище и винаги носи печат на секретност. Нарушаването на това изискване има сериозни кармични последици. /Малцина се намират на такова равнище, че точната дата на смъртта им не би помрачила оставащия им живот/. Печатът на секретност работи двойно: веднъж той ограничава достъпната за гадателя информация, и втори път ограничава гадателя в предаване на информация на конкретни лица или групи.

В първия случай хиромантът вижда такова разположение на линии и хълмчета по ръката, чието разгадаване не е по силите му. Той не може да примири видимите противоречия в информацията и да състави ясна картина. Ако той е измамник, ще затвори очи за половината знаци и ще даде произволно тълкувание. Почтеният гадател няма да си позволи подобно нещо, ще се откаже да гадае, казвайки, че нищо не вижда. Аналогична е ситуацията с изповедта. Изповедникът в момента на самата изповед трябва да бъде на по-високо духовно равнище от изповядващия се.

Във втория случай гадателят, получавайки информация, чувства, че цялата информация не трябва да бъде предадена. Той ще избере онази част, която е най-нужна за еволюционния растеж на човека. Но трябва да знаем, че на гадателя му се дава доста повече, за да може сам да подбере онова, което смята за най-съществено. **Тук действува принципът, съгласно който никога не трябва да се разкриват повече от десет процента от онова, което знаеш.** С еволюционния растеж този процент намалява, докато, както е казал Лао Дзъ: **"Говорещият не знае, знаещият не говори"**. /"Дао Дъ Дзин" 2:56/.

В наши дни хиромантията или гадаенето на кафе не са на особена почит. Малцина се обръщат към астролози, за да решат свои духовни проблеми. Причината е в пониженото равнище на окултните науки, обусловена не само от намаления интерес към тях, но и от общата диференциация на науките.

Диференциацията като виждане на подробностите е една от фазите на познавателния процес. Следващата фаза е интеграцията, моментът на синтез на частите в нов единен модел на света. Светът не е устроен като мрежа с многочислени, свързани една с друга части, а като холограма. Всяка негова част е модел на цялото и съдържа информация, по която цялото напълно може да бъде възстановено. Ако намерим ключа, по рисунките върху пеперудените крила можем да прочетем историята на Пуническите войни. Затова опитите да разделим сферите на познание, да диференцираме науките, водят до крайно ограниченост и несъвършенство на знанието. А то, в своята същност, е синтетично. Съвременната наука отдавна се е загубила в гората на конкретното знание и се опитва да открие онова растение, дърво или тревичка, което ще й достави познанието за света и тя ще го обяви за венец на познанието. В гората на познанието всяка тревичка е направена така, както и самата гора, и е свързана с всички останали растения и животни.

Започвайки от XVIII век, та до наши дни, в естествените науки като основа се използват формално-логическото мислене и математическите модели. Но те описват или твърдо обусловени, или стохастически процеси, лошо моделиращи закона за творчеството. А той се реализира чрез закона за свободната воля на всяка частичка на Вселената. И без математическите знания е ясно, че случайността е едно, а творчеството - съвсем друго. Затова математиката в нейния съвременен вид не може да служи за фундамент на синтетичното учение. Тя по-скоро е един от езиците, незаменим, но твърде груб инструмент за познание.

В основата на методологията на "научния" подход за залегнали два фундаментални принципа: общозначимост и повтаряемост. Една научна концепция става общозначима тогава, когато всички я разбират еднакво. Повтаряемостта означава, че при съхранени

условия за експеримент резултатът винаги е един и същ. До определен момент в развитието на науката двата принципа са били приемливи. Но след известна експанзия, изтъняване и уточнение на теориите и експериментите, се разбира, че и от общозначимостта, и от повторимостта ще се наложи — тайно или явно - да се откажем. От една страна, както добре знае всеки преподавател във ВУЗ, сложната теория бива възприемана от студентите по различни начини; от друга страна - точно повторение на условията на експеримента е невъзможно. Причината е там, че Абсолютът никога не се повтаря. А онова, което възприемаме като случайност, е или проявление на неизвестни все още закони, или резултат от нечий творчески акт.

По този начин науката в определени моменти започва да се докосва до мистиката, подчертавайки неповторимостта на индивидуалния опит. А основа на този индивидуален опит е директното възприемане на информация от тънките светове, тоест — мистичното откровение, което е противоположно на експеримента. Много водещи съвременни физици признават: "Аз не търся общ физически закон, от който логично да произтекат останалите! Аз изследвам явленията в дадена област и искам да намеря онова уравнение, описващо резултатите от всички експерименти, а какво ще ми хрумне - не е важно, стига то да показва същото, каквото показва и експериментът!" В тази постановка е поразително това, че никой не се вълнува откъде ще дойде онова уравнение. Иначе казано, физиците охотно се възползват от методите на мистиката, но си затварят очите за това! И колкото повече се развиват естествените науки, толкова повече се доближават до мистиката, тъй като известните природни закони всъщност са най-твърдия вид карма. Но дори и този вид карма с времето се изживява, отслабва, видоизменя се и допуска творчество, макар и в минимални граници.

От друга страна, слабостта на окултните науки се заключава в това, че те твърде малко използват естествени и точни методи. И прекалено акцентират върху индивидуалния подход и откровението в чист вид, отхвърляйки дедуктивния метод и експеримента. Що се отнася до религията, то тя отдавна е отхвърлила всички видове наука. Схоластиката и теологията на средните векове напълно са отричали експеримента като средство за познание.

Резюмирайки тази кратка екскурзия в историята на науката, трябва да се отбележи следното: Всяка наука е длъжна сама да определи какво е съотношението между рационалните и мистичните начала. Тя трябва да приеме методите на индикацията и редукацията. Определяща роля в решаването на тези проблеми играе равнището на свобода на волята в системите, описвани от дадената наука. Освен това, у всяка наука трябва да има раздел, занимаващ се с философията на дадената наука и със синтеза на нейните направления в единно цяло. В наши дни подобна дейност не е на почит. По отношение на познанието за света човечеството много прилича на алчен гъбар, който събира гъби в безкрайна гора и не може да се спре, макар че отдавна усеща, че умира от умора и глад, а торбата му е препълнена. Но той не е в състояние да седне, да си почине, а после да запали огън и да си свари гъбена супа!

Целта на всяко познание е изработването на символичен език, на който егрегорът да може да ни предава енергийна информация. Материализмът твърди, че тънките светове не съществуват и че всички символи са празни, зад тях не стои реално съдържание. В този трактат, напротив, се твърди, че символът оживява само тогава, когато се превърне в проводник на реални енергийни потоци, идващи от тънките светове. По този начин цел на науката е не създаването на адекватни модели на фрагменти от реалността, а разработка на символен език. На него егрегорът ще може да предава на човек или на група хора информация, необходима за тяхното еволюционно развитие. Не по-малко важно е и егрегорът да получава обратна информация от дадения човек или група хора. Но езикът се създава от поредица от текстове, а езикът на науката — от нейни модели, които сами по себе си играят ролята на учебни упражнения. И колкото е

по-високо е еволюционното равнище на дадения човек, толкова повече му е нужен гъвкав и подробен език за общуване с тънките светове. Но самото общуване винаги прилича повече на гадаене, отколкото на строг логически анализ и дедуктивен извод, независимо какъв език бихме използвали.

Изкуството

Главната задача на изкуството и на науката е да ни помогне да видим света, възприемайки информационно-енергийните потоци на егрегора. Разликата е в това, че символите на езика на изкуството имат по-голяма емоционална натовареност, а символите на науката - по-голяма информационна тежест.

Всяко откритие в областта на изкуството е откриване на нов символ - създаване на ново или изпълване на стария с ново съдържание. Тоест -включване на този символ към друг информационно-енергиен поток. С течение на времето всеки егрегор се променя и символите, свързани с него, загубват силата си. Затова непосредственото възприемане на произведения на изкуството от минали или чужди култури е невъзможно. За целта е необходимо предварително да бъдат усвоени енергиите на съответните егрегори и едва тогава символите ще заговорят. Особено трудно става включването към вече умрели егрегори. За това трябва да се направи истинско пътешествие във времето. А малцина са способни на това. Майсторите на подобно пътуване се наричат историци.

Въпросът за безсмъртието на творбите на изкуството стои по следния начин: те живеят дотогава, докато съществува егрегорът, подхранващ символите. Когато този егрегор умре, с помощта на специална техника отделни хора могат да оживят тези символи - и то само за себе си.

Развивайки се, егрегорът през цялото време търси най-адекватни канали за предаване на енергийна информация на определени хора. А те, съответно, търсят и намират най-адекватни символи за нейното възприемане. При това символът живее докато е функционален, тоест — докато бива използван в еволюционното развитие на групата. И умира, когато информационно-енергийният поток, преминаващ през него, престане да е необходим за връзка между егрегора и групата. Затова свободата, която се приписва на творците на изкуството, е напълно илюзорна. Със своите платна, стихове, романи творците моделират света, изпълвайки символите с определено информационно-енергийно съдържание. И свободата в този език не е по-голяма от свободата в езика на физиците, описващи неживата материя. Ако въображението на твореца се отклонява от реалностите на тънкия свят, неговите символи ще се окажат плоски, без нужното енергийно съдържание. Картината ще бъде не модел на света, а бледа немощ. По този начин се решава въпросът за реализма. Картината задължително трябва да бъде реалистична, но е необходимо да предава реалността не на наблюдаемия, а на тънкия свят.

Спецификата на изкуството се заключава и в това, че творбата моделира света като цяло. Рамката на картината играе огромна символична роля: тя я отделя от света, намирайки в самия свят място за неговото изображение като цяло. **Ако се вгледаме в пространството, изобразено на картината, ще намерим мястото, където се намира и тя самата.**

Друг важен момент, характерен за изкуството, е в поставянето на акцентите. Природните закони и законите на еволюцията се проявяват в живота ненатрапчиво, така че могат да ги виждат непосредствено само хора, стоящи на съответното еволюционно равнище. Останалите наблюдават и виждат само смътни намеци. А в творбите на изкуството символите получават такова енергийно натоварване, че законите на кармата и структурата на тънкия свят стават видими. Като резултат човек получава подсъзнателна настройка и започва да вижда в своя живот онези намеци на егрегора, които по-рано са му били недостъпни. Субективно това се възприема като асоциация: ах, какви красиви дървета, съвсем като у Ван Гог! А снегът е като в "Ловци върху снега" на

Брьогел! Май е време да се разведа, иначе всичко ще заприлича на семейния живот в романите на Айрис Мърдок!"

Художникът работи за благото на еволюцията. От една страна той създава символен език за връзка между хората и егрегора. От друга страна решава вътрешни проблеми на развитието на егрегора. Всяко негово действие протича едновременно на два плана: горен и долен, в тънкия и в сетивния свят. Затова художникът, преодолявайки своите собствени трудности по растежа и самоизразяването, понякога едновременно с това решава и специфични проблеми на растежа на егрегора. А понякога се оказва, че точно затова се намира тук и сега. Затова даден художник, намирайки своя творчески маниер /тоест канал за връзка с егрегора/, може да го експлоатира цял живот, ако кармичната му задача е да предаде енергийна информация от егрегора към хората. За това човечеството му се отплаща пребогато с всевъзможни блага. А друг художник, чиято задача е да решава трудности от вътрешното развитие на егрегора, цял живот търси и не намира адекватни форми на изразяване. И така си и умира, без да получи награда. Но той не забелязва, че неговите усилия пропадат напразно, защото чрез своите усилия е помогнал на егрегора да намери изход от затрудненията. А творбите му се оказват удивително прилични на структурата на обществените отношения, които ще възникнат години след смъртта му.

В съответствие с еволюционното равнище на различните слоеве на егрегора възниква изкуство на различно еволюционно ниво. То е предназначено за предаване на енергийна информация на съответните честоти. При това видовете изкуства на различните нива са свързани едно с друго не пряко, а чрез егрегора. Трудностите в еволюционното развитие на егрегора се усещат от всички негови слоеве. А изкуството се опитва да ги разреши - също на своето равнище. Но действията му се усещат най-напред в егрегора и след като той се промени - и в сетивния свят. Така че максимата "изкуство за изкуството" всъщност е **"изкуство за егрегора"**.

Въздействието на изкуството е многостепенно. Творбите от най-висш порядък са недостъпни дори и за своите създатели и са сътворени по директното нареждане на етническият или дори на планетарния егрегор. Гаутама Буда казва, че той е бил хилядния Буда, а предишните са останали неизвестни. Но според нашата терминология точно те са трансформирали тънките светове.

Следващите по степен произведения са достъпни само за избрана елитна публика. Но и те успяват да променят структурата на егрегора и да създадат език, на който работят творците от следващото ниво... И така нататък, докато стигнем до равнището на масовата култура. Трябва още веднъж да се подчертае, че изкуството не само се възприема естетически от хората, но и ги снабдява със средства за опознаване на света и кармата. Следователно **изкуството е в състояние да определя формата и съдържанието на човешкия живот.**

Споменатата косвеност на въздействието разбива сърцата на великите творци. Те усещат като свой етническият егрегор, живеят с неговите проблеми и работят чрез неговите мощни енергийни потоци. Те създават език, чрез символиката на който егрегорът може да бъде възприеман непосредствено. Но да се издигнат на нивото на тези потоци са в състояние само избраници. Народът като цяло не може да постигне езика, на който се изразява неговият дух.

Отговорността е разпределена между творците от различните равнища, тъй като всички създадени от тях езици остават в паметта на егрегора. Ето защо съчинителите на най-глупавата кримка и на най-сладникавия шлагер са длъжни да бъдат на висота и да пишат свежо за своите аудитории. Да презираш читателите, пишейки за тях, е кармично престъпление. Астралният боклук се почиства много трудно.

Самосъзнание

Самосъзнанието на интелигенцията е един от най-болните въпроси. Интелигенцията може да се оприличи с "главата" на етноса и затова върху нея ляга отговорността за неговата съдба. Обаче в действителност не е така. Съдбата на етноса се определя от

етническият егрегор, чийто подчинен подегрегор е егрегорът на интелигенцията. На интелигенцията ѝ идват онези мисли, които ѝ изпраща егрегорът и върши онези действия, които той ѝ нареди. А малкото свободна воля изобщо не се отнася до такива съществени въпроси като съдбата на етноса или начините на държавно управление.

За да осигурява езикови средства за различните слоеве на етноса, егрегорът на интелигенцията е принуден да работи на всички енергийни честоти на етническият егрегор. И то така, че по еволюционно равнище той изобщо не се отличава от него. Казано на всекидневен език, интелигенцията стои нито по-високо, нито по-ниско от своя народ.

Въпросът за това какво трябва да прави интелигенцията винаги е актуален, тъй като нейното самосъзнание е прекалено незначително, за да играе съществена роля в съдбата на етноса. Тази съдба на практика винаги се определя от съответния егрегор.

Но това се отнася за колективното съзнание на интелигенцията като цяло, а не за индивидуалното съзнание на някои интелигенти.

Проблемът за служенето на народа и за принадлежността на интелигенцията към самия народ се е обсъждал достатъчно много. Големият национален писател пише, използвайки широк канал, предоставен му от етническият егрегор. И неговият труд е символично възплъщение на народното творчество. Но той може да се окаже достъпен само за тесни творчески кръгове. Макар че в него става дума за народния живот и е изразен народният дух. От друга страна, интелигенцията служи на набода тогава, когато добросъвестно изпълнява възложеното ѝ от егрегора, макар на народа изобщо да не са му ясни нейните творби. Творбите се трансформират от етническият егрегор, а той се опитва да развива народностното съзнание. Така, например, се появяват поколения, стоящи на по-високо еволюционно равнище.

Другият въпрос, изключително съществен за самосъзнанието на интелигенцията, е въпросът за нейното отношение с държавата. От една страна държавният егрегор подтиква високите енергийни вибрации на егрегора на интелигенцията, ограничавайки неговото хаотично творческо начало. От друга страна, егрегорът на интелигенцията влива в държавния егрегор енергиен поток, осигуряващ му необходимата промяна. Този поток тече на твърде ниски честоти, но все пак те са по-високи от онези, на които работи държавният егрегор. И поради това държавният егрегор гледа скептично на висшите вибрации на егрегора на интелигенцията. Причината за това е, че тези висши вибрации създават общ хаос в етноса, а освен това, попадайки в държавния егрегор, го отслабват отвътре.

Като цяло може да се каже, че **интелигенцията притежава два основни комплекса: комплексът за вина пред народа и комплексът за обида от държавата.** И едното, и другото са изкривени рационализации, свързани с неизпълнени изисквания, предявявани към егрегора на интелигенцията от страна на етническият и държавният егрегори. **Интелигенцията като цяло не е длъжна да отива при народа,** нито да събаря държавния строй, ако, разбира се, не е получила указания за това от своя егрегор.

Религия

Самото понятие "егрегор" е възникнало в опит да се осмислят явленията, съпровождащи молитвата, тоест - процеса на пряко свързване с тънките светове. Религиозната практика се отличава от останалия човешки живот само по това, че свързва човека с много по-високи области на тънките светове, отколкото това правят всекидневните мислене и емоции. Но за това се изисква по-висока степен на концентрация и голяма мощ на енергийните потоци. А това се постига чрез молитва, медитация, мантри и прочие.

Идолопоклонничество

Най-лесният начин да влезем във високите слоеве на тънките светове е като си

направим идол. В ролята на идол може да бъде всеки предмет, образ, идея. На този идол започваме да се покланяме и молим, тоест да се съсредоточаваме върху него, отъждествявайки го с Върховното Същество, с Абсолюта. След известно време идолът ще оживее, ще стане символ на реален канал към тънкия свят и в този смисъл ще започне да твори чудеса. Което означава, че ще може да пренася към нас енергийни потоци. Върху тези потоци, притежавайки необходимата техника, може да се свари супа!

Единобожие

В даден момент от еволюцията на човечеството е станало необходимо да се повиши равнището на енергия на религиозните потоци и така се появила идеята за единния Бог, повелител на света. Твърдият юдаистки егрегор, със своя патос на богобоязливостта, бил заменен от много по-високия християнски егрегор с неговия идеал за Божествена любов към човека. Но за по-голямата част от човечеството нивото на евангелските текстове е непостижимо.

Двадесетият век ни представя такова множество от религиозни форми /в това число и скрити/ от богове, идоли и идеали, че може би вече е засрамил древна Индия с нейните стотици богове. Появата на множество скрити религиозни форми е свързана с разпространението на модния през Осемнадесети век атеизъм.

А сега ще разгледаме някои характерни черти на религиозния живот на нашето време.

Абстрактните идеали

Под влиянието на атеистичните забрани материалните идоли са били заменени с абстрактни идеали, което е станало възможно благодарение на интелектуалното развитие на човечеството. В пълно съответствие с основните идеи на учението на йога /бхакти, раджа, джнана и карма/ бяха издигнати абстрактните идеали на любовта, властта, науката и безкористния живот. Те, обаче, не бяха достатъчно осмислени философски. Затова съответните егрегори останаха неоформени и слаби.

Но да разгледаме накратко тези идеали.

Бог е любов

По този начин се обозначава определена част от енергийните потоци, идващи от тънките светове, които предизвикват у нас сърдечна, възвишена любов.

Бог е сила /власт/

На този идеал се кланят много хора и държави, разбирайки силата и властта в земен смисъл. А раджа-йога схваща силата само като реализационна власт, тоест - власт върху егрегора. Така че този идеал е на твърде ниско равнище, но тъй като неговите поклонници са много, той е доста енергичен.

Бог е научно знание

Идеалът на джнана-йога е мистичното познание за света и сливането на йогина с Абсолюта. Един от разделите на джнана-йога е научното познание, което в наши дни е твърде едностранчиво, защото не отчита ролята на творчеството в ролята на еволюцията. Онова, което се нарича диалектика, е пародия на модела на развитие на света. Затова даденият идеал е толкова ограничен.

Бог е честен, безкористен живот, прекаран в труд

Този идеал съответства на идеята на карма-йога /труд без привързаност към резултата/, но е много разлят и не е свързан с конкретна етична система.

Бог е етичното начало

Това е вариант на карма-йога и е най-нормалната позиция на вътрешно религиозния човек, комуто обществото е натрапило атеистични възгледи. Този идеал е твърде висок, но е доста едностранчив, тъй като оставя встрани голяма част от живота. Той изисква съществено разширяване на понятието за етика. Тук трябва да се спомене за един важен момент на религиозното самосъзнание. Често религиозният човек признава Бог като реалност на своя вътрешен свят, но не и като реалност на външния свят. Подобен възглед противоречи на принципа за тъждествеността на вътрешния и външния свят, който се постига на твърде високо равнище на еволюционното развитие. Докато този принцип все още не е усвоен, трябва да признаем, че ако молитвата има само психотерапевтичен ефект и не оказва магично въздействие върху външния свят, то Бог все пак съществува!

Бог е творчество

Съответстващата йога едва сега започва да бъде усвоявана. Това е едно от най-перспективните направления.

- - -

Религиозният егрегор играе много важна роля в човешкия живот. От него човек получава енергия и информация, които не може да получи от другаде. Тя е много важна за реализацията на неговата кармична програма. Ето защо правилният избор на религиозен егрегор е необичайно важен. Твърде ниският религиозен егрегор спира важна за дадения човек информация, идваща от неговия висш кармичен егрегор. Този човек няма да бъде в състояние да разбере неговите указания, няма да може да улови неговата енергия, или ако успее, ще я профанира. В същото време мнозинството западни ортодоксални религиозни течения и секти утвърждават своята абсолютна истинност, и забраняват на своите членове да преминават в други религии. Наистина, до определено еволюционно равнище за човек не е толкова важно дали ще намери точно своя религиозен егрегор. По-важно е да се прикрепи към някакъв егрегор. Но след момента на избор на религиозен егрегор, човек задължително трябва да му бъде верен.

В заключение трябва да се кажат няколко думи за тоталността на религиозното възприятие. Твърде определеният идеал е лош с това, че той силно ограничава канала за връзка с религиозния егрегор. Бог, както е добре известно, е вездесъщ, всемогъщ и благ, а това означава, че връзката с религиозния егрегор трябва да бъде постоянна и непрекъсната.

Заключение

Истинските герои на еволюцията са невидими. Те живеят, страдат, радват се, работят и често зле си представят за кой егрегор вършат всичко това. Единственото, което ги отличава от другите хора — това е постоянното напрегнато внимание към ставащото около тях и вътре в тях, и чувството за преодоляване на съпротивата на материала. С каквото и да се занимават

подобни хора, те преодоляват граници с всички свои способности. Както е казал Станислав Лец - собствената смърт не може да служи за оправдание на джентълмена.

СЪДЪРЖАНИЕ

Въведение	3
Глава 1. Егрегор	6
Еволюция на егрегора	6
Егрегорът и човекът	7
Структура на егрегора	9
Кармическа програма на егрегора	12
Глава 2. Човекът и егрегорът	13
Зов	13
Бели и черни учители	13
Служене	15
Обучение	16
Избор	17
Измаскуване	18
Егоическият егрегор	19
Глава 3. Етика	22
Етиката на егрегора	22
Човешката етика	23
Морал	27
Граници на етиката	28
Глава 4. Семейството	29
Кармичните задачи	29
Възпитание на родителите	32
Възпитание на детето	33
Защита	34
Обучение	34
Възпитание на поведението	34
Етично възпитание	36
Силата на доброто	38
Общата и частната етика	38
Разширяване на съзнанието	39
Активното, пасивното и "никакво" дете	39
Въпроси и отговори	39
Приучване към труд и отговорност	40
Щампи	41
Вътрешният живот	41
Възпитание на чувствата	41
Връзки с външния свят	42
Разпад	42
Независимост и отчуждение от родителите	43
Разширяване на съзнанието	43
Леност	43
Глава 5. Държава и етнос	44
Държавна власт	44
Революциите	46
Идеологията	47
Самосъзнанието на етноса	47
Тълпата	49

Отчуждение	50
Издигане	50
Отъждествяване.....	50
Игнориране	50
Етнос и държава.....	51
Глава 6. Интелигенцията.....	51
Науката.....	51
Изкуството	54
Самосъзнание	55
Религията	56
Идолопоклоничество.....	56
Единобожие	57
Абстрактните идеали.....	57
Бог е любов	57
Бог е сила/власт/.....	57
Бог е научно знание	57
Бог е честен, безкористен живот, прекаран в труд	58
Бог е етичното начало	58
Бог е творчество	58
Заключение.....	58

Авесалом ПОДВОДНИ
КАРМА и ЕГРЕГОР
или ПЪТЯТ КЪМ НАШЕТО ЩАСТИЕ
/според индийските философски идеи/

Езотерични трактати в три книги
Книга III
Първо издание

Превод: *Николай Павлов*
Редактор: *Цанко Серафимов*
Коректор: *Ивета Борисова*

Предпечат: "Барба-принт"
Формат 16/60/84
Печат „Образование и наука“ ЕАД

За контакти: www.bgbook.dir.bg – Книжарницата

Цена **6.80** лв.